

blaga

439

blaga

mirabila sămânță

„...Cu aproape trei sferturi de veac în urmă, cițiva frunțișii consacrați ai vieții literare — B. Delavrancea, I.L. Caragiale, Al. Vlahuță ș.a. — însuflețiți de intențiile culturalizatoare care se vehiculau stăruitor în epocă, discutau cu aprindere despre necesitatea instituirii unei colecții care să răspîndească în popor, la prețuri accesibile tuturor, capodoperele artistice autohtone și străine. Ideea a stîrnit interesul editorului Carol Müller care și-a luat asupra-și riscurile traducerii în viață a acestei inițiative meritorii, avîndu-l ca îndrumător literar pe D. Stăncescu. Așa a apărut în martie 1895 primul volum, *Povești alese* de H.C. Andersen, destul de restrîns ca întindere, inaugurînd modest noua serie, intitulată programatic «Biblioteca pentru toți»...

Întinzîndu-și apariția pe o durată atît de lungă — aproape 73 de ani pînă acum — «Biblioteca pentru toți» a înregistrat în cursul anilor succese progresive. La început editorul Müller scotea de două ori pe lună, cu întîrzierile de rigoare, cite o broșură de cca. 100 pag. Ulterior, numărul paginilor a crescut treptat, în prezent fiecare volum, săptămînal, însumînd în jur de 350 de pag. La fel s-a întîmplat și cu tirajul, care a ajuns în vremea noastră la media de 80.000 exemplare...

Dar creșterea numărului de pagini și a tirajelor a fost secondată în permanență de grija pentru îmbunătățirea criteriilor de selecție a creațiilor, atenția îndreptîndu-se, de regulă, spre valorile de rang ale literaturii române și universale...»

STAN VELEA

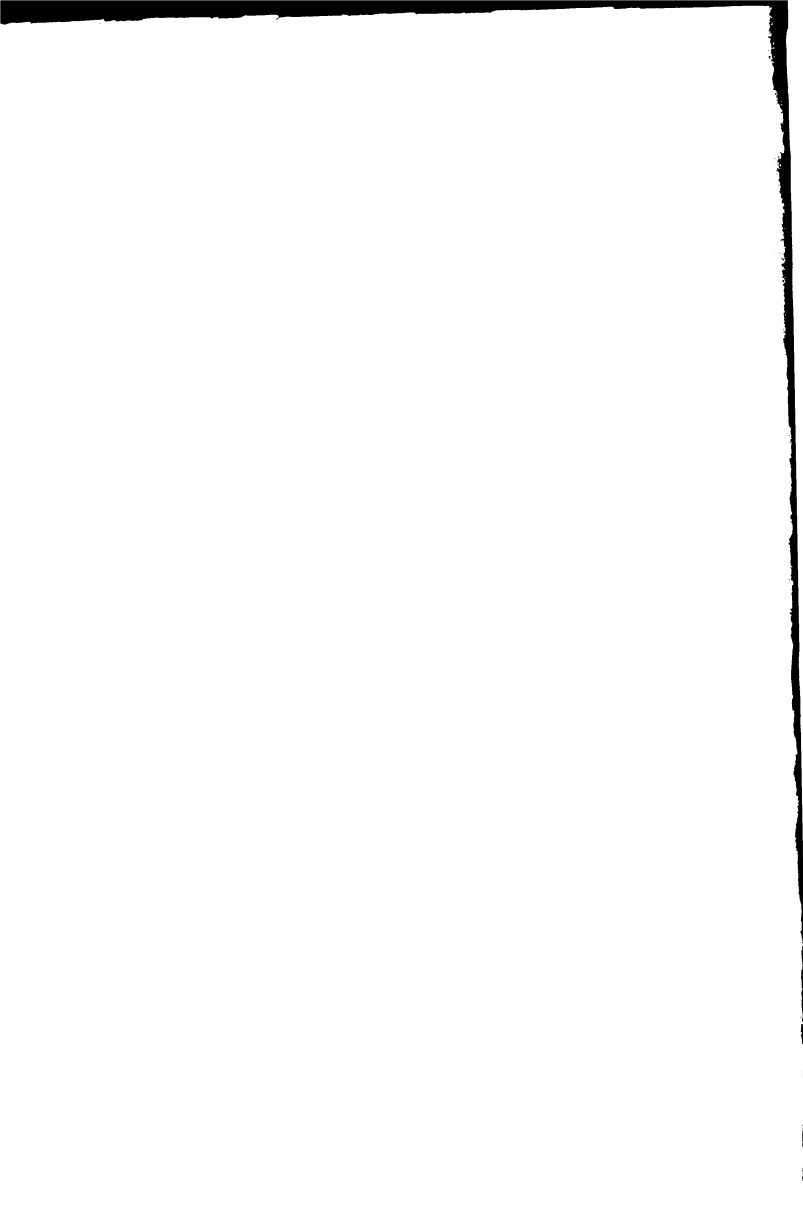
«Biblioteca pentru toți»
retrospectivă și perspective,
Gazeta literară, 2 noiembrie 1967.

blaga

editura pentru literatură

Vol. I și II lei 9

lucian blaga

mirabila sămînță

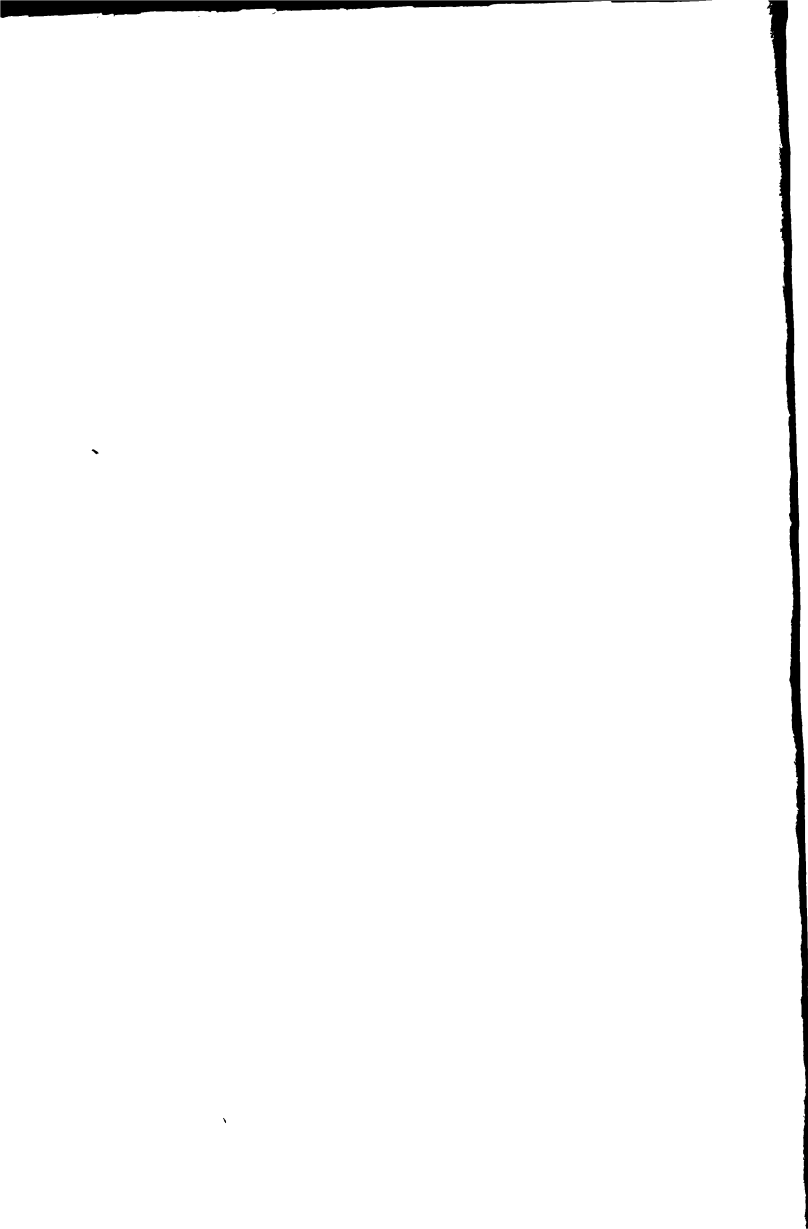
POEZII

★★

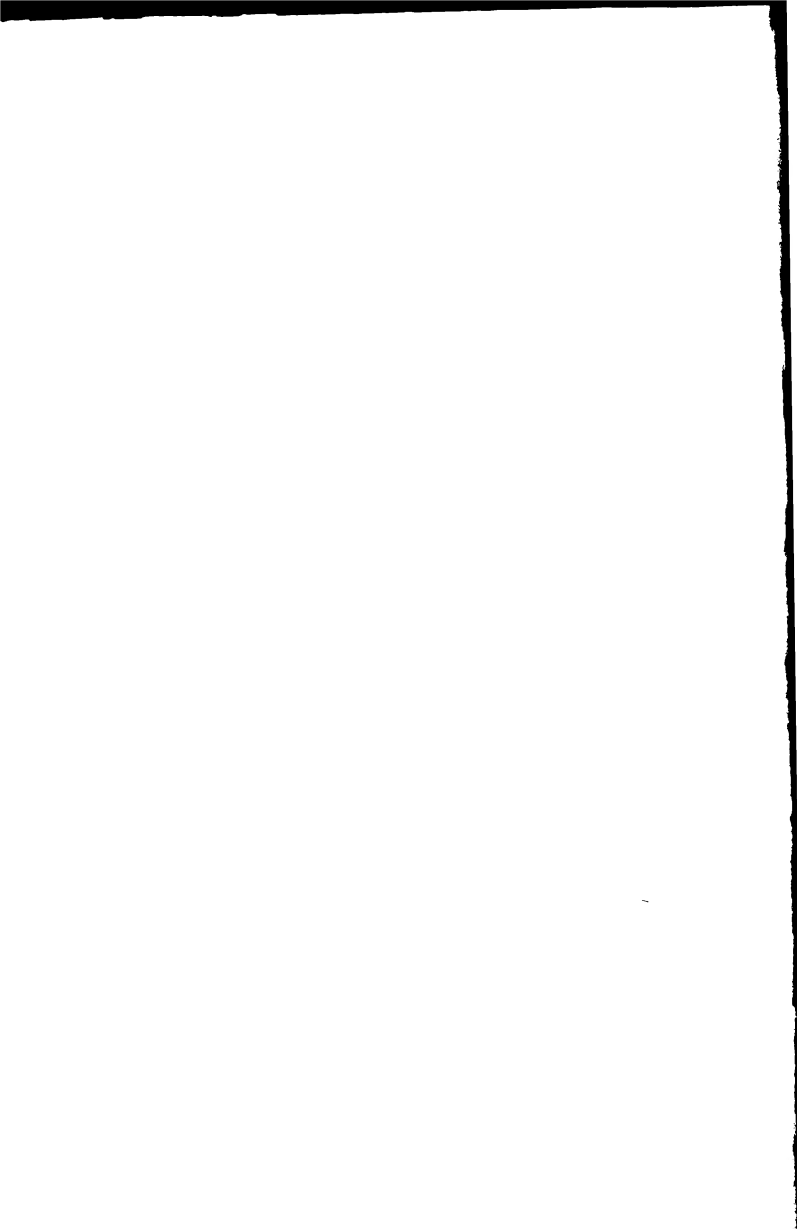
EDIȚIE ÎNGRIJITĂ DE
GEORGE IVAȘCU

1968

EDITURA PENTRU LITERATURĂ

Poezii — 1962

Mirabila sămînță

Mirabila sămînță

Mă rogi c-un surîs și cu dulce cuvînt
rost să fac de semînțe, de rarele,
pentru Eutopia, mîndra grădină,
în preajma căreia fulgere rodnice joacă
să-nalțe tăcutele seve-n lumină.

Neapărat, mai mult decît prin orașul rumorilor,
c-o străduință mai mare
decît subt arcade cu flori,
voi umbla primăvara întreagă prin tîrguri
căutînd vînzători de sămînță.
Mi-ai dibuit aplecarea firească și gustul ce l-am
pentru tot ce devine în patrie,
pentru tot ce sporește și crește-n izvôrniță.
Mi-ai ghicit încîntarea ce mă cuprinde în fața
puterilor, în ipostază de boabe,
în fața mărunților zei, cari așteaptă să fie zvîrliți
prin brazde tăiate în zile de martie.

Am văzut nu odată sămînța mirabilă
ce-nchide în sine supreme puteri.
Neînsemnate la chip, deși după spiță alese, îmi par
semințele ce mi le ceri.
Culori luminate, doar ele destăinuie trepte și har.
În rînduri de saci cu gura deschisă —
boabele să ți le-nchipui : gălbii,
sau roșii, verzii, sinilii, aurii,
cînd pure, cînd pèstrițe.

Asemenea proaspete, vii și păstoase
și lucii culori se mai văd
doar în stemele țărilor,
sau la ouă de păsări. Semințele-n palme
de le ridici, răcoroase,
un sunet auzi precum ni l-ar da
pe-un țărmure-al Mării de Est mătăsoase nisipuri.

Copil, îmi plăcea, despuiat de veșminte,
să intru-n picioare în cada cu grîu,
cufundat pîn' la gură în boabe de aur.
Pe umeri simțeam o povară de rîu.
Și-acuma, în timpuri tîrzii, cînd mai văd
cîteodată grămezi de semințe pe arii,
anevoie pun cumpăt fierbintei dîrinți
de-a le atinge cu fața.

De-alintarea aceasta mă ține departe doar teama
de-a nu trezi zeii, solarii,
visătorii de visuri tenace, cumiști.

Laudă semințelor, celor de față și-n veci tuturor !
Un gând de puternică vară, un cer de înaltă lumină,
s-ascunde în fieștecare din ele, cînd dorm.
Palpită în visul semințelor
un foșnet de cîmp și amiezi de grădină,
un veac pădureț,
popoare de frunze
și-un murmur de neam cîntăreț.

Prier

Amurg fecund, din altă vîrstă,
amurg fecund de Prier e,
precum a fost și altă dată,
cînd Leda albă se-nvoise
să-ndure-n albul de narcise
povara unei lebede.

Pe-o nicovală pitpalacul
își bate cîntecul fierbinte.
Sub straiuri moi, subt verde linte
zămislește viață lacul.
Coboară-n fericiri de stuh
puteri de àripi, din văzduh.

Și vegetația de apă
dă învoaltă în smaragde.
Sămînța lebedei divine
în seară cîntă pretutindeni,
cîntă-n trupuri de Undine,
în Marii, în Flore, Magde.

Focuri de primăvară

Îngînînd prin văi tăria
sună ramul, sună glia.
Focuri ard, albastre ruguri.
Pomii simt dureri de muguri.

Prinși de duhul înverzirii —
prin grădini ne-nsuflețim.
Pe măsura-naltă-a firii
gîndul ni-l desmărginim.

Ce-am uitat, aprindem iară.
Sub veșminte ne ghicim.
Căutăm în primăvară
un tărîm ce-l bănuim.

Căutăm pămîntul, unde
mitic să ne-alcătuim,
ochi ca oameni să deschidem,
dar ca pomii să-nflorim.

Ceasul care nu apune

În holda de grâu ce se coace în vară,
subt basmul arborescent,
e cu neputință a spune
pe ce cale viitorul s-apropie.
Dar vine-apăsător, ca bătaile inimii.
Pîn-adineaori a fost incoruptibil distant.
S-apropie-acum, e aci, e prezent.
Alchimie e încă totul în lume.

După pravila ei, pe-o neștiută dimensiune
a locului, tu te ascunzi
în dosul pleoapelor mele,
devenind sufletul meu.
Și ceasul e-aci, înfloarește și nu mai apune.

Cărăbușul de aramă

Din belșugul de verdeață
cărăbușul de aramă
vine din turnătoria
verii, să-l luăm în seamă.

Zgomotos ca o reptilă
printre vreascuri se avîntă,
să arate că-i din lumea
celor ce nu prea cuvîntă.

Prinse veste de viața
ce se-nceîghe, rug, în umbra,
unde ne-am întins, tu basmul,
eu ardorile și țundra.

Cărăbuș te ia cu iureș.
Te încearcă pe la glezne.
Îl alungi, el vine iarăși.
Pe-altă parte e mai lesne.

Ca suveica rîndunica
țese pînzele de vară.
Ah ce cald e ! Va să plouă
ecvatorial pe seară.

Susur mare de lăcuste
și de gîze fără număr.
Cărăbușul de aramă
s-a oprit pe caldu-ți umăr.

Mișcă ? Stă să-nchege gînduri ?
Se destinde ? Se descaltă ?
Parcă-ar ști că de pe umăr
numai zborul mai înalță.

Și o ia către stăpînul
Iulie, cuptorul — astru,
să ne ducă fericirea
spre uitare în albastru.

Iarbă

Iunie este
Verde poveste.
Iureș sporește.
Iarba mai crește.

Ziua a șasea,
Sîmbăta ierbii.
Crește mătasea,
N-o calcă cerbii.

Cresc ale ierbii
Fire albastre
Pîn' la-nălțimea
Inimii noastre.

Asta-i măsura.
Pune natura
Luncilor margini,
Lege-n paragini.

Vin curcubeie
Rouă să beie,
Seva vieții
Și-a dimineții.

Praful din spice,
Traiului strajă,
Stă ca o vrajă
Moarte să stăve.

Vremea priește
Inimii, ierbii,
Ragă și cerbii !
Stai și privește !

Cite anume
Fete în lume
Are și-arată
Iarba cu artă :

Dulci și frumoase
Linii de coapse,
Linii de fete,
Mina să-mbete.

Fete ce lesne —
Trupuri și glezne —
Ierbii le-asameni.
Nu mai sunt oameni.

Ceas de vară

Dulcele, ce începui,
cîntecul. l-auzi și tu ?
Într-un lan pe un colnic
cîntă singur un voinic.

Pe sub zările fierbinți
sună secerea din zimți.

Huma s-a făcut în zi
ca din arse ciocîrliei,
ce s-au mistuit, cîntînd,
înălțimile-ngîinînd.

Vezi al ceasului străfund.
Aer curge. Suntem prund.

Într-un lan pe un colnic
cîntă singur un voinic :

„Stă mîndra la sărutat
ca spicul la secerat“.

Cîntă singur un voinic
într-un lan pe un colnic,
și nu știe cît de-adînc
taie-n inimă pe cîmp
un cuvînt de unul spus —
altora pe vînt adus.

Noapte de mai

Jos prin ierburi, printre lemne,
uhuit s-aude, semne.
Rar un foșnet, rar un murmur.
Sus e zodie de gemeni.
Toate cîntă pentru semeni.
Toate își răspund prin liniști.
Pitpalac își spune vrerea
pitpalacului din iniști.
Orice glas ascultă glas,
numai greierul prin ceas
stă de vorbă cu tăcerea.
Parcă n-are-n lume semeni,
doar în iniști cele liniști.

Văzduhul seminte mișca

În ceasul acela pe-a muntelui coamă —
unde-adăstarăm sub brazi,
nimiciți de arzîndul albastru
din clara preziură de toamnă —
tu adormiseși pătrunsă de soare
mie alături, în șuier de cetini.
În șuier venind din adîncuri
arar ca un val de răcoare.

În valea lăsată în urmă se stinse
de mult și ultimul zvon.
O frunză de fag ca o flacăra-n păr ți s-oprise.
Rotind, în descindere, frunza visa
că-n an mai putea înc-odată
podoabă să fie de foc altui pom.
Pe munte, pe coamă, se stinse
de mult și ultimul zvon.

Diafane seminte întraripate
pe invizibile fire,

zburau peste noi — din veac în altul purtate.
Așa ne încearcă îndemn câteodată
spre crudă, spre sacră uimire.
Mai are încă — mai are substanță natura
și-n astă nespusă risipă
a-nchipuirii, dintre o clipă și altă clipă,
totul nu poate să fie-amăgire.

Văzduhul semințe mișca
spre ținte doar undeva-n mituri
întrezărite.
Și-n timp ce în somn surideai, ca-n mituri
ți-am pus un sărut în mijlocul palmei —
niciodată tu nu vei afla ! —
ți-am pus un sărut în calda paloare din palmă
pe linia vieții, ce s-alegea.

Drum de toamnă

Pe drumuri ce îngîănă trăinicia
amurg și ghindă, frunze roșii, cad.
Ca un haiduc eu umblu prin legendă,
prin ciclul vremii mulcom încheiat.

Miroase-a foi strivite în copite.
Prin crînguri trec cu calul pintenog,
Aud muntărițe cîntînd din tulnic,
tăiat, în vis, din corn de inorog.

Floare de viță

Neglorioasă e această floare,
făcută din stamine și pistile;
fără de nici o urmă de petale.
Dar ce suav miròs — de șapte zile
m-atrage printre frunzele de viță !
Este-n mireasmă ca o profecie
a soarelui, adînc dormind pe vie,
și-a vinului ce-ncoronat de-arome
pe-un drum de toamnă caldă va să vie.

Zi de septembrie

Vino să vezi ! În tîrzia, bogata căldură
încis între ziduri cine-ar mai sta ?
Precum a mai fost, pînă-n cealaltă zare,
încă odată tărîmul să crească ar vrea.
Și-n unghi săgetat
pămîntu-și trimite cocorii
spre cerul cel mare.

Lumina ce largă e ! -
Albastrul ce crud !
Unei noi creșteri, văratice-n toamnă, se pare
c-am fi hărăziți și aleși.
Și-o clipă ne e-ngăduit
bănuitului Sud
să-i trimitem un gînd fără greș.

Între frunza ce cade
și ramura goală

moartea se circumscrie

c-un gest de extatică boală.

**Un joc îngînînd cu lemnoasele membre
sună tîrziul, nebunul, caldul septembre.**

Cu înc-o bucurie...

Octombrie cu înc-o bucurie
prin neguri să mă-ntîmpine ar vrea,
să mai aud odat' pe cale ghinda
pocnind din cînd în cînd sub talpa **ta.**

Vine Octombrie, peceti să pună
pe miezul vieții, și pe fructe smalt.
Și să reteze cu un sfert de zare
meridianul zilei ce-l înalt.

Munți și nori

Munții s-au făcut
cînd Norii de la început
s-au dezbrăcat de greul, plumb,
de greul lut.

Munții s-au făcut cînd Norii,
dorind să fie oalători și ușori,
și-au lepădat subț ei, în vînt,
povara pe pămînt.

De-atunci Munții stau,
grămezi de plumb, grămezi de lut
și cată către zile de-nceput.

Inima pădurii

Mire-te, dezmire-te
zilele pădurii,
zile ale facerii,
zilele răsuri.

Mire-te, dezmire-te
văile răsuri,
cari vădesc miresmele,
mîndrele și nurii.

Mire-te, dezmire-te
cîntecul făpturii,
locul unde toate cresc,
inima pădurii.

Printre lacurile de munte

Ne odihnim în iarbă, cu un rest
de oboseală în noi, ca sufletul.
Printre lacuri de munte stăm și privim.
Soarele a asfințit în argintul de vest.

Prin aerul de cleștar
stîncile, brazil, munții, lucrurile toate
chiar cele mai depărtate,
se conturează mai clar.

Ce calm ! Ce puritate !
Dacă am vedea cu lacurile,
stelele s-ar apropia,
întîmpinîndu-ne la drumul — jumătate.

Cerbul cu stea în frunte

Nu-l mișcă știutele
crînguri cu ciutele.
Cărarea cu urmele,
iezerul, umbrele,
nu-l cheamă. Copitele
sfarmă ispitele.

Prin ceață cînd lunecă
zări el adulmecă,
nu apropiatele,
ci depărtatele.

Ciulindu-și urechile
prinde străvechile
rotiri, sus, de tulbure
foc și de murmure.

Și-aude, subt-naltele,
unele, altele :
erele, sferele.

Răsunet în noapte

Nemișcați deodată brazii !
Sevele s-așează-n noapte.
Iese liniștea din munte
unde locul i-a fost strîmt.
Numai undeva-n prăpăstii
un izvor mai are șoapte
și o bufniță cuvînt.

Strîns ținută sub surdină
ca o pîlpîire de lumină
inima tresare.
Și răspunde-n Ursa-Mare.

Vară de noiembrie

Vară de noiembrie

Iubito-mbogățește-ți cîntărețul,
mută-mi cu mîna ta în suflet lacul,
și ce mai vezi, văpaia și înghețul,
dumbrava, cerbii, trestia și veacul.
Cum stăm în fața toamnei, muți,
sporește-mi inima c-o ardere, c-un gînd.
Solar e tîlcul ce tu știi oricînd
atîtor lucruri să-mprumuți.

O, lumea, dacă nu-i o amăgire,
ne este un senin veșmînt.
Că ești cuvînt, că ești pămînt,
nu te dezbraci de ea nicicînd.
O, lumea e albastră haină,
în care ne cuprindem, strînși în taină,
ca vara sîngelui să nu se piardă,
ca vraja basmului mereu să ardă.

Creaturi de vară

Pe subt brazi, pe subt bătrînii,
licuricii-licurici,
creaturile de vară,
își aprind fosforescența
străvezie, selenară.

Printr-atîția martori mici
se-nfiripă vis de faun,
să mă facă de ocară.

Pe subt brazi, pe subt bătrînii,
nici o zîină nu-și aprinde
măcar coapse, măcar sîinii,
cum fac verzii licurici ?

Cîntecul spicelor

Spicele-n lanuri — de dor se-nfîcă, de moarte,
cînd secera lunii pe boltă apare:
Ca fetele cată, cu părul de aur,
la zeul din zare.

O vorbă-și trec spicele — fete-n văpaie:
secerea lunii e numai lumină —
cum ar putea să ne taie
pe la genunchi, să ne eule pe spate, în arderea
vîntului ?

Aceasta-i tristețea cea mare — a spicelor
că nu sunt tăiate de lună,
că numai de fierul pămîntului
li s-a menit să apună.

Oraș în noapte

Iată-ne-nsfârșit la piatra
de pe deal. Adînc în noapte
ni se-ntinde-mpărăția.
Ne-nțelegem doar prin șoapte.

În ținutul, ce-l adulmeci,
e orașul — jos — de față,
fără chip în beznă între
amintire și speranță.

Semne dă, dar numai jocuri
de lumini, sclipiri și focuri :
stele să le-atingi cu geana.
Ne încearc-aproape teama.

Ce-a rămas din lucruri ? Numai
întuneric și semnale.
Turnuri nu-s, nici catedrale.
Calea-Laptelui e-n vale.

Calea-Laptelui e-n vale
mai aproape decît ieri,
cînd era deasupra noastră
pretutîndeni, nicăieri.

Tusculum

**Ard lumini ca sorii tineri
prin iernatic Tusculum.
Amintirile de vineri
mă-nsoțesc încă pe drum.**

**Palma se făcuse cupă
iar-viață cuprinzînd.
Mă trezesc aeum și după
arderea de-atunci spunînd :**

**Albă tu, zăpadă pură,
eine ți-a dat inima .
să-mi fii viscol de căldură,
albă tu, fierbinte nea ?**

**Ard lumini-ca sorii tineri
prin iernatic Tusculum.
Amintirile de vineri
mă învolbură pe drum.**

Și declinuri — triste vinuri —
le dau albelor uitări.
Amintirile de inuri
cîntă-n mine și sub zări.

Pier lumini și piere laur,
cade frunte, cade drum.
Amintirile de aur —
numai ele ard sub scrum.

Arheologie

Mai trecem cîteodat', purtați de-același gînd,
prin curtea unde sarcofage de bazalt
în șiruri stau, distanță nobilă păstrînd,
subt nalbe, de la unul pîn' la celălalt.

Cînd nu e nimeni să ne vadă, ne oprim.
Adînc prin lespede ochim. S-a spart cîndva
să-ngăduie un jaf, căci oseminte nu-s,
nici aurii inele-n încăperea grea.

Un ochi de ploaie, apă clară, a rămas
să strîngă cerul pe-un asemenea temei.
Prin basoreliefuri, dibuind, ghicim
un drum spre iad, melancolia unor zei.

Crud fabulînd, închipuirea ți-o încerc :
un sarcofag antic, vezi tu, e mult mai plin
de tilcuri, de istorie, cînd e deșert.
În gol s-arată un adaos de destin.

Au fost aduse sarcofagele aci
dintr-un străvechi oraș, ce azi e subt pământ.
Cresc porumbiști acum, pe unde for a fost,
și se topește cînepa în jgheabul strîmt.

Făgașe ai găsi, de roți, pe caldarîm,
dacă tărîmul l-ai săpa și-ai scormoni.
Opaitul de lut ars s-a spart, și pulberea
a înroșit ogorul vechii-mpărății.

Noroadă au trecut, și glii s-au răsturnat.
Cenușa a-mpietrit pe vetrele pustii.
Și drumuri au murit subt iarbă, pe subt strat.
Trecutu-i lung. C-un capăt se ivește-aci.

Venirăm, iată, printre lespezi. Și-adăstăm.
Și am pleca. Dar rămînem să mai privim.
Țîșnește peste curte grabnic un lăstun.
Apoi tăcere-i iar. Nici noi nu mai grăim.

Nimic nu mișcă-n aer. Nici pleoapele.
Dar bate soarele în piatră, din înalt.
Plăcut, tulburător e, astfel să te pierzi
prin moarte, cînd respiră caldă din bazalt.

Și-i dureros în marea trecere să te
aprinzi visînd. Mai tare însă arzi în schimb.
Iubirea prinde adîncimi, așa cum e,
umbratic joc, relief pe-un sarcofag în timp.

Bocca-del-Rio

Să mă mai duc la
Bocca-del-Rio,
șovăi în drum, ori
cît aş iubi-o.

Port încă-n gânduri
mierea, mirajul,
dar fără tine
rană-i peisajul.

Țara-ntre dealuri,
satul sub lună,
Bocca-del-Rio
nu mă adună.

Îți amintești tu
timpul și locul
prinse-ntre ziduri,
zumzetul, socul ?

Îți amintești tu
verdele, stupii,
pe coperișe-n
gîngur hulubii ?

Ce profetie-n
zarea iubirei
fost-a atuncia,
azi amintire-i.

Basme, otrăvuri
cald-pădurețe,
roșii amurguri,
patimi, frumsețe,

din amintire
beau cu nesațiu.
Bocca-del-Rio,
rană în spațiu.

Epitaf pentru Euridike

Cineva într-o zi te-a luat, Euridike, de mână
ducîndu-te foarte departe
prin negura care desparte.
In întunericul meu locuiești
de-atunci ca o stea în fîntînă.
Cînd nicăieri nu mai ești,
ești în mine. Ești, iată, Aducere-aminte,
singur triumf al vieții
asupra morții și ceții.

Cîntecul brumelor, urmelor

Ca o pulbere de-argint
înghețase roua.
Brumele s-au născocit —
era ziua doua.

În dîmbrăvi încremencau
stinse-n scrum de vise
ca-ntr-o lume de cristal
sevele închise.

Pe sub zarea unde rar
ne era popasul,
ne lăsam peceteile —
urmele, cu pasul.

Cu al Ariadnei fir
însemnam întinsul —
pentru cînd ne-om părăsi
albul, paradisul.

Brumele s-au nimicit —
era ziua noua.

Duhul lumilor prea cald
dezghețase roua.

Mulcom încă scumpul gând
către-un loc mă-ndrumă,
unde soarele îți bea
urmele din brumă.

Iubire

Iubești — când ulciorul de-aramă
se umple pe rînd, de la sine
aproape, de flori și de toamnă,
de foc, de-anotimpul din vine.

Iubești — când suavă icoana,
ce-ți faci, în durere prin veac
o ții înrămată, ca-n rana
străvechiului verde copac.

Iubești — când sub timpuri prin ~~sunet~~
vîltori, unde nu ajung sorii,
te-avîinți să culegi printre umbre
bălaiul surîs al comorii.

Iubești — când simțiri se deșteaptă
că-n lume doar inima este,
că-n drumuri la capăt te-așteaptă
nu moartea, ci altă poveste.

Iubești — cînd întreaga făptură
cu schimbul, odihnă, furtună
îți este-n aceeași măsură,
și lavă pătrunsă de lună.

Întîlniri

Cum s-a făcut, nu-i bine să cunoaştem.
Ştim doar că-n spaţii şi în vis
noi ne-ntîlnim mereu aceeaşi,
mereu sub pomul interzis.

Aşa fu ieri şi fi-va astăzi
un ceas umbrelnic, prea amar.
Pentru noi doi un loc se naşte
prin anotimpuri tot mai rar.

De pretutindenea suflînd — un vînt
ne înteteşte-o clipă nimbul,
ce-l dobîndirăm cu întîrziere —
ca să ni-l pierdem prea curînd.

Glas în paradis

Vino să şedem subţ pom.
Deasupra-i încă veac eeresc.
În vîntul adevărului,
în marea umbră-a mărului,
vreau părul să ți-l despletesc
să fluture ca-n vis
către hotarul pămîntesc.

Ce grai în sînge am închis ?
Vino să şedem subţ pom,
unde ceasul fără vină
cu şarpele se joacă-n doi.
Tu ești om, eu sunt om.
Ce grea e pentru noi
osînda de a sta-n lumină!

Andante

Purtăm încă în noi, fără izbîndă, visuri,
cu libertăți imagine ne-ngînam.
Mai stau de pază ca în flăcări, stau ca săbii
severii ploi pe lîngă drumul ce-l umblăm.

Să evadăm din cuviință și din pravili —
îndeamnă cîteodată din inimă un glas,
și din caverna sa, cu grai de-argint, un greer
îndeamnă zi cu zi, și ceas cu ceas.

Pe deal, într-o pîgdorie stropită vînat,
te-aș duce uneori, să ne lovim de soare.
Să ne întîmpine o piersică pe creangă
ca un păcat de aur, toamna, pe dogoare.

Se-ntîmplă pentru ochii tăi (ochi de pădure)
să-nchipui uneori o vînătoare-vis.
Într-un noian de frunze roșii, de odihnă,
gîndesc să-ți pun sub cap un iepure ucis.

Chemări de corn, și goane pe la vaduri,
din ceas de zori și pînă-n ceasurile lunii,
ne ispitesc mereu, spre văi, spre culmi, pe unde
asemenea să devenim sălbătăciunii.

Dar totdeauna, iar și iar, ca săbii plopii
se-mpotrivesc. Suntem învinșii fără lupte
în dureroasa urbe, umbre printre umbre, —
de vînători uităm, de soare și de fructe.

Strofe de-a lungul anilor

Cînd prin oraş calci lin pe străzi
sămînţa ulmilor, şi-n mers
în adevăruri limpezi crezi —
mai e nevoie de vreun vers ?

Cînd muşchiul de pădure mult
ne-alină-n vară verde dor
şi glasul picurat ţi-ascult —
mai e nevoie de-un izvor ?

Cînd în bătaia vîntului
mlădie umbli pe colnic,
pe-ntinderea pămîntului
mai e nevoie de vreun spic ?

Cînd între lipsă şi prisos
ne bucurăm de cîte sînt
şi cîntă pe subt glijă un os —
mai e nevoie de cuvînt ?

Cînd îți ghicesc arzîndul lut
cum altul de Tanagra nu-i,
din miazănoapte pînă-n sud
mai e nevoie de statui ?

Cînd hoinărind, alătura,
noi mînă-n mînă ne găsim
cu ochii la aceeași stea —
mai e nevoie de destin ?

Cînd împlinirile ne cad
subt galaxia ca de fum
și prin miresmele de brad —
mai e nevoie de vreun drum ?

De-ar fi să dăinuiesc nespus
în gîndul tău, pămînt ce sînt,
din răsărituri la apus
mai e nevoie de-un mormînt ?

Spune-o-ncet, n-o spune tare

Spune-o-ncet, n-o spune tare.
Iată-aceștia suntem noi.
Cînd e singur fiecare,
sufletele nu-s în noi.

Stăm alături, eu și tu ?
Sufletele noastre sunt în noi,
cînd suntem doi.
Altfel nu.

Descîntec

Despre tine și otravă,
despre slavă și albine,
scriu în rune o poveste,
căci ce este nu se spune.

E mai vie născocirea
cînd iubirea o îmbie.
Scriu în rune ani de fier
și de miere. Zic din strune.

Să-nflorească noimă, lege !
Să se-nchege, să pornească
spre-mplinire peste fire
vrajă pusă, vorbă spusă.

Crească anul rod de bine,
să ne-aline tot aleanul.
Ne resfețe ale sortii
și-ale filei două tețe.

Ale sortii și-ale filei :
focul zilei, roua nopții.
În tipare de la mume,
scriu ~~în rane~~ dulci — amare

despre tine și otravă,
~~despre slavă și albine.~~

Catrenele fetei frumoase

I

Deoarece soarele nu poate să apună
făr' de a-și întoarce privirea după fecioarele
cetății, mă-ntreb :
de ce-aș fi altfel decît soarele ?

II

O fată frumoasă e
o fereastră deschisă spre paradis.
Mai verosimil decît adevărul
e citeodată un vis.

III

O fată frumoasă e
lutul ce-și umple tiparele,
desăvîrșindu-se pe-o treaptă,
unde poveștile așteaptă.

IV

Ce umbră curată
aruncă-n lumină o fată !
E aproape ca nimicul,
singurul lucru fără de pată.

V

O fată frumoasă e
a traiului cèriște,
cerul cerului,
podoabă inelului.

VI

Frumsețe din frumsețe te-ai ivit
întruchipată fără veste,
cum „într-o mie și una de nopți”
povestea naște din poveste.

VII

O fată frumoasă e
o închipuire ca fumul,
de ale cărei tălpi, cînd umblă,
s-ar atîrna țărna și drumul.

VIII

O fată frumoasă e
mirajul din zăriște,
aurul graiului,
lacrima raiului.

IX

O fată frumoasă e
cum ne-o arată soarele :
pe cale veche o minune nouă,
curcubeul ce sare din rouă.

X

Tu, fată frumoasă, vei rămînea
tăîmului nostru o prelungire
de vis, iar printre legende
singura adevărata amintire.

Cîntare vîntului

„În iubire nimeni, nimeni
nu-și ține cuvîntul.
Veșnic strîns îmbrățișat
te-a ținea numai pămîntul.“
Astfel cîntă sfîșiat
lîngă mine vîntul,
cînd la dreapta, cînd la stînga,
lîngă mine vîntul.

A fost cîndva pămîntul străveziu

A fost cîndva pămîntul nostru străveziu
ca apele de munte-n toate ale sale,
în sine îngînînd izvodul clar și viu.
S-a-ntunecat apoi, lăuntric, ca de-o jale,
de bezne tari ce-n nici un grai nu se descriu.
Aceasta-a fost cînd o sălbatică risipă
de frumuseți prilej dădu întîia oară
păcatului să-și facă pe subt arbori cale ?
Nu pot să știu ce-a fost prin vremi, odinioară,
știu doar ce văd : subt pasul tău, pe unde treci
sau stai, pămîntul înc-odată, pentru-o clipă,
cu morții săi zîmbind, se face străveziu.
Ca-n ape fără prunduri, fabuloase, reci,
arzînd se văd minuni — prin lutul purpuriu.

Alean și amintiri ce torc

Alean și amintiri ce torc,
mă-nduplecă să mă întorc
spre locul unde umbre, sori,
miros târziu prepară-n flori.

E' fiu al toamnei sufletul.
Aci cîndva mi l-am lăsat.
Aci el a rămas privind,
în tine cum te-ai depărtat.

Stă ținut. Mai este viu ?
Te-a așteptat, te-a așteptat.
Obișnuinței s-a-nclinat
să-nvețe jalea, nemișcat.

Aci cîndva mi-ai arătat
în moartea lui de chihlimbar
un fluture încremenit,
un zbor răpus într-un cristal.

Prezență

Îmi place să te văd în cuvenitul cadru.
Sub, ruginii și roșii, frunzele de viță :
în asfințit cînd lucrurile toate se desăvîrșesc,
făcînd un pas, și încă unul, înapoi spre schiță.

Chiar amăgire dacă ești, ce cîntecul mi-l bei,
îmi place să te văd oriunde și oricum.
Numai puțin, doar pîn' la capătul vederii
să se întindă timpul, să se deschidă-un drum.

Îmi place să te văd făptură clară
răsfîntă-n iezerul de munte, cînd
o rîndunică-n zbor adus
oglinda apei sparge, lunecînd.

Dacă eu nu, atuncea cel puțin
această apă să te frîngă,
această undă să te sfarme,
să te stîngă, să te stîngă.

M-am oprit lângă tine

Am căutat mereu umbra genelor
pe un obraz. Am căutat-o prin geografia
răsăritenelor și apusenelor
basme. Și n-am găsit-o.

Numai târziu am găsit-o aci. Aci,
în patria mea, la seminția mea.
M-am oprit lângă tine, când tăcerea ta
mi-a spus : „Nu mă atinge !“.

M-am oprit lângă tine,
descoperind că părul tău e o flacără
pe care vîntul n-o stinge.
Și lângă minunea cea mai simplă
am stat cum se cuvine.

Viori aprinse, femeile

Viori sunt femeile,
tremur în palme răsfrint.
Le slăvesc și le cînt
pentru sfîrșitul de drum
ce-l au pe pămînt.
Lemn moale, lemn sfînt !
Viori sînt femeile,
vibrație fără cuvînt,
viori aprinse sub arc
în flăcări și fum.

Nu crede tu vîntului

Nu crede tu vîntului,
bătrînului foc călător,
cînd cîntă pe cale
că doruri el n-are
pe fața pămîntului.
Ia seama mai bine
la faptele lui :
alean să-și aline,
el fete preface
pe străzi în statui,
de trupuri lipindu-le
mai tare veșmintele,
sub inuri vădindu-le
cînd sînii, cînd coapsele,
minunile, sfintele.

Estampă

**Lumea toată
e un singur alb.
Coboară din înalt
moartea petelor.**

1

**Fulgi de zăpadă
zboară-n sus și-n jos.
S-ar juea frumos
cu genele fetelor.**

Mică odă unei fete

Precum un ulcior
pe roata olarilor
crești zveltă ; ușor
subt pavăza larilor.

Virtuți pămîntești
aduni ca o rodie,
mereu te-mplinești
subt unica zodie.

Răgazuri nu-ți iei ?
Îngăduie timpului
să pună temei
vieții și nimbului !

Să nu răsfoiești
prea repede filele
frumsetii ce ești.
Te bucure — zilele !

Romanul furtunii

Furtună se vestea pe dealuri. Toată noaptea,
de luni spre marți, la orizont, s-a adunat.
Munții de nori, amenințându-ne din partea
de sud, strălumiți de tunete au stat.
De teamă două inimi se făcură una.
Și amîndoi în așteptare-am tremurat.

Ne ocoli prăpădul. Mîrîind, furtuna
de noi încet, și de pămînt, s-a depărtat.
De cîte ori prin văi un trăsnet mai lovea,
neștiutor de bezne crinul alb pocnea,
ca să-nflorească. Iată cum cu flori de vis
grădina zilei noastre mare s-a deschis.

Anotimpuri

Subt pomii scriși cu frunză rară,
unde stăturăm. eu și tu,
zării prin joc de primăvară
cum umbra sinilor căzu.

O nerăbdare mă pătrunde,
să văd, prin lunile de foc,
ce fructe calde și rotunde
cresc să-mplinească vis și loc.

Caut . nume

**Caut nume — fie-o mie —
să-ți arăt ce-mi ești tu mie.**

**Noaptea-mi ești, cînd dormi în casă,
inul lunii și mătasă. .**

**Ziua, pentru alte fețe
caut grai, să te răsețe.**

**La alegerea de nume
las mireasma să mă-ndrume**

**și aroma ce te-ngînă
anu-ntreg și-o săptămînă.**

**Nume dulci și nume-amare
mulcome sau sunătoare**

le culeg din ceas, din cale,
nume multe cum sunt ale

florilor, suratelor :
arderea păcatelor,

mîngîierea apelor,
slava nestematelor,

suferința zorilor,
iureșul culorilor,

bucuria sfintului,
lamura pămîntului.

Vară lângă râu

Uite, cîntă ciocîrlia !

**Pură ca entelehia
din sămîntă și din muguri,
te ridică, vino Lia !
Să se vadă sîni ca struguri.**

**Să se vadă, ce se poate
printre gene. Iacă-n
rariște — un umăr, spate,
cum e albul de mesteacăn.**

**Boarea verii, ochi de soare,
au un drept să te dezbrace.
Taina de la subțioare
vreau să știu cum se mai face.**

Te arată și coboară
unde nu-i adîncă matca.
Lîngă coapsa lină, goală,
să întinerească apa.

Că-i bătrîna-n rîu stihia
și visează tinerețe.
Uite, oîntă ciocîrlia,
lia-lia, lia-lia.

Catrenele dragostei

Dragă-mi este dragostea
bîntuită de sprîncene,
de sprîncene pămîntene,
lungi, pieziş-răsăritene.

Dragă-mi este dragostea,
soarele din an în veac,
dragostea ce poartă-n ea
moarte-ades şi-ades un leac.

Spune-se că-n holdă coaptă
macul îl dezbraci c-o şoaptă.
Dragă-mi este dragostea
care zice : nu şi da.

Dragă-mi este dragostea,
mare face inima,
mare pe cît lumea-zare,
mică pe cît lacrima.

Dragă-mi este dragostea
care face stea și stea
din pământurile noastre —
prin poienile albastre.

Sîngele își știe visul.
Dragă-mi este dragostea
cu-nălțimile și-abisul
și cu ce mai are-n ea.

Dragă-mi este dragostea —
locului nu pot s-o țin,
căci frumsețea ei dispare
în frumsețile-i ce vin.

Dragă-mi este dragostea,
dragă uneori furtuna
și-un păcat pe care-l arde
pe la miezul nopții luna.

Din aleanul trupului
sufletul se naște.
Dragă-mi este dragostea
ce de ani mă paște.

Dragostea ne-o țină zeei,
să ne-nceinte funigeei
ca urzeala inului,
firele destinului.

Cîntecul focului

În fabula verde și caldă-a naturii
tu crengi ai, iubito, nu brațe,
și muguri îmbii, cu mlădițele prinzi.
Descinzi dintr-un basm vegetal, al răsirii ?
Ia seama să nu te aprinzi
cum se-ntîmplă adesea cu lemnul pădurii.
În chipuri atîtea, flacăra-ntîmpină pasul
oricărei făpturi pămîntene,
și drumul i-aține și ceasul.

Îmi spui :

„Nimic nu s-aprinde, și nimeni, de-o rază de lună“.
Și-n galeș suris înflorești mulțumită, crezînd
că sortii îi stai împotrivă, oricînd,
c-o șăgalnică vorbă.
Îngădui răspuns înălțat peste timp, peste loc ?
Fapte, o, cîte-aș putea înșira,
ciudate-ntîmplări risipite prin cronici,
mărturii de legendă, ce-arată
că sunt cu putință și un asemenea foc,
și asemenea arderi.

Ia totul scînteie din toate. Tîmplă s-aprînde
de tîmplă, și piatră de piatră.

O stea nevăzută ia foc în cădere, din gerul
văzduhului. Arde-n armură, sub zea, cavalerul,
femeie învinsă, minune fără veșminte, strîngînd lingă
vatră.

Și-aprînd licuricii, ei înșiși, din dragoste rugul.

x Iubirea țîșnește din țărână și face pămîntului aură,
s-ajungă-n țării, s-acopere crugul.

Rareori, numai, sfîrșitul nu e cenușă.
Cît e întînsul și-naltul luminii,
Dumnezeu singur arde suav cîteodată prin tufe
fără de-a mistui. El cruță și mîngîie spirii.
Altfel noi ardem iubito. Altfel ne este ardoarea.
Cît e întînsul, cît e înaltul,
noi ardem și nu ne iertăm,
noi ardem, ah, cu cruzime-n văpăi
mistuindu-ne unul pe altul.

Risipei se dedă florarul

Ne-om aminti cîndva tîrziu
de-această întîmplare simplă,
de-această bancă unde stăm
tîmplă fierbinte lîngă tîmplă.

De pe stamine de alun,
din plopîi albi, se cerne jarul.
Orice-nceput se vrea fecund,
risipei se dedă florarul.

Polenul cade peste noi,
în preajmă galbene troiene
alcătuiește-n aur fin.
Pe umeri cade-ne și-n gene.

Ne cade-n gură cînd vorbim.
și-n ochi, cînd nu găsim cuvîntul.
Și nu știm ce păreri de rău
ne tulbură, pieziș, avîntul.

Ne-om aminti cîndva tîrziu
de-această întîmplare simplă,
de-această bancă unde stăm
tîmplă fierbinte lîngă tîmplă.

Visînd, întrezărim prin doruri —
latente-n pulberi aurii
păduri ce ar putea să fie,
și niciodată nu vor fi.

Drumejie

Popas în iarbă de nouitate.
C-o sărutare, pe-a vieții măsură,
îmi stingi în gură toate numele
ce din alean ți-am dat.

Pornim pe urmă iar
ca două vârtejuri de vară pe drum.
Ne suntem dar pentru dar
și nu ne mai spunem nicicum.

Ne place să umblăm
ca întrupările fumului,
să încîlcim mătasea pămîntului
cu țintele drumului.

Amintire

Copil, fragile globuri eu lansam din pai,
mărunte lumi închipuind pe cele mari.
Subt pomi mărunte lumi, copilă, urmăreai,
în aer le spărgelai cu risul tău de rai.
Acolo stau și-acolo stai prin vrăji de mai.

Despăturăm, în amintire, timp și trai.
Suntem pierduți și azi în nesfârșitul mai.

Aripi de argint

Și anotimpuri, vînt de miazănoapte
sau vînt de sud, dacă m-ar căuta,
pe-o treaptă m-ar găsi în preajma ta.
Și călători, iscoade de departe,
și patrie, morminte, bolovani,
dacă de mine toate-ar întreba,
m-ar dibui prin vînt în preajma ta.

De zile, săptămîni, de luni, de ani,
mă pierd în ochii tăi mîndră iubire.
Ca din oglinzi, ce singure nu mint,
încerc să dobîndesc o duminică,
că aripile ce le simt în spate,
aievea sunt, din pene de argint,
sau o părere doar de greutate.

Sonata lunii

Sonata lunii de Beethoven
e însăși luna coborâtă pe pământ.
Așa s-ar crede și așa s-ar zice :
luna ce umblă prin păduri,
prin rouă-albastră și prin flori de crini,
și-alcătuiește din lumini
amare și din dulce vînt
Ofelii, Margarete, Beatrice.
Printre acestea te alegi și tu,
ca o parte din Sonată
ce încă niciodată
nu a fost cîntată.

Portret

Aramă grea ca vinul — părul,
sprîncenele ușor piezișe,
o cută, vertical pe frunte,
vădind trecutul de răstriște.

Umeri mărunți, suflet de vară
în bluza verde albăstrie,
ce sub solarele incendii
a devenit stins-cenușie.

Ținut e totul sub surdină,
inelul doar clipește, cînd
frămîntă atîtea-n încăperea
unei simțiri și-a unui gînd.

Îți zboară-n mînă porumbelul,
ți se supune duh și-argilă.
Culorile îți stau în slujbă,
carmin și scrum de clorofilă.

Și mie-mi stau la îndemână
în grâu și-n cer, în foc depline,
să te redau pe altă treaptă,
pe-accea ce ți se cuvine.

Culori am pentru ce se vede
și pentru ce mai e veșmînt.
Culorile le iau din apă,
din dulci otrăvuri și din vînt.

Doar pentru cele ce-s adaos
venind din sfînta ta planetă,
culori eu n-am în graiul lumii
și nici uleiuri pe paletă.

Păan pentru o tînă ră

Intruchipare în lut
de Romul Ladea

Numai despoiată de veșminte
să ridici, prietenă, rodia
din panerul de-argint, cînd ne bucură
prielnică zodia.

Numai astfel să consimți
în inima fructului să-ți adîncești
patima albilor dinți.

Numai astfel vădindu-te
cu gleznele tu să desmierzi,
alte dăți, buruieni și pietre și ierburi.
Poartă-ți, tînă ră, adevărul
pe unde se-nalță aracii,
prin vie, căci numai așa
te pot vedea și copacii
clipind din pleoapele verzi.

Doar despoiată de orice veșmînt
să umbli prin rariști de veac,
prin holdele coapte, prin crîng, la izvor.

Numai astfel să calci pe muşchiul-covor
înfruntînd primejdia şarpelui
cu gîndul că şarpele este de leac.

Sunt multe încă potecile
spre ţinta-alinării,
dar numai de orice veşmînt despoiată
— pierdut adăstînd într-o rînă —
vreau, întruchipare de vis, să te văd
prin văile mele pe calea-nserării,
sau ziua mergînd prin Eden la fîntînă.

Numai aşa, la capătul drumului, urmelor,
se-nvederează în calma oglindă a lacului,
în ochii bătrînilor aştri,
legea pămîntului, tiparele, rarele,
întruchipate în sînii cari nu dezmint
rotunjimile urnelor
şi-n rodii cari nu dezmint
rotunjimile sînilor.

Madrigal

Iubită Runa, dragă una,
n-am fi crezut că într-o zi
aceasta cu putință-ar fi :
c-un strigăt să atingem Luna.

Nici după drepte mărturii
n-am fi crezut că s-ar putea,
să auzim apoi ecoul
întors în patria de-aci.

Ce fericire ai dori
să ne-o strigăm în zare, Runa ?
Alege țipătul ce-i vrednic
să ni-l întoarcă-n noapte Luna.

Cîntecul vîrstelor

Dragostele mele bune
cum le-a măcinat pămîntul !
Cum pieriră pe subt iarbă
frumuseţea şi cuvîntul !
Dragostele mele rele,
cîte au căzut şi ele !
Dragostele bune, rele,
ce-a rămas sub glîi din ele ?
Țărnă numai şi inele.

Dorul-dor

Cel mai adînc din doruri
e dorul-dor.

Acela care n-are amintire
și nici speranță, dorul-dor.

Pe-un drum ne duce dorul-dor,
pe-un drum
ce dincolo de orice călător
mai are-o prelungire.

Nesfîrșit e dorul-dor.
Bate-n valea tuturor.

În lumea lui Heraclit

Produs al aerului soarele ar fi
al vremuirii, joc al unor pămînteşti stihii,
aşa credea-nțeleptul din Efes.
S-ar plămădi solarul trup din nou, în fiecare zi,
din aburii fosforescenţi care din mare ies.
Ştiu că iubita mea-i aşa, pe care o slăvesc.
Mereu e alta, alta e, tot alta,
ca soarele antic, un rod al fiecărei dimineţi.
S-alcătuieşte din lumini pe care nu le-nveţi,
se înfiripă din splendori pe care tăcînd le preamăresc.

Făptura fără ieri, întruchipată iar şi iar,
în ciclurile arzătoarei, reluatei tinereţi
îmi este dat, pînă la capătul acestei vieţi,
în fiecare zi din nou s-o cuceresc.

Ceramică

Ulcioare-nchipuind s-adape,
au forme fetele parcă-ntr-adins
alcătuite să ne scape.
Sunt ca din flăcări, ca din ape.
Ulcioare vii, de neînvins.
Le vezi cu gândul, prin pleoape.
O amăgire e că le-ai cuprins,
oricît cu fapta te-ai deprins.

Cerbul

De săptămîni un roșu cerb prigoana
și-o întetește. Ciuta-i printre ruguri
de corni, zdrobește în copite struguri
și pierе în făget. S-aude goana.

Prin brune, cerbul, de imbold și visuri
c-un răget cearcă să se mîntuie.
Dar ciuta dispărută-l bîntuie.
Sublimul foc îl mîină spre abisuri.

De sete ars, cum tremură în totul
ajuns la iezer — cerbul ! Dar abia
atinge apa mulcomă cu botul.

Din luciul albăstriu, precum e fierul,
sorbînd, cu grije-alege, parcă-ar vrea
să bea ușor, din apă, numai cerul.

Porumbă

De întrebări ce mă frământă
îmi limpezesc suflet și frunte
pe lângă porumbarul cu făpturi mărunte
cari gînguresc și nu cuvîntă.

Albă porumbă îmi ridic din cuib,
curată ca un bulgăre de nea,
cu penele crescute păsărește,
dar încă fără zbor, fără ispită-n ea.

Ce caldă-i pe subț aripi ! — Printre flori
mă minunează-n totul, 'omenește.

Trecut și zbuciume îmi uit, căci alba
zbătîndu-se îmi amintește
alt proaspăt alb, ființă-arzînd la fel,
ascuns, fierbinte, pe la subțiori.

O, gînd-vîrtej ! Deasupra mea
ce flori de nori, ce zori, ce sori !

Încă odată !

Nu mi-e destul. Și după orișice
aș spune : înc-odată !
Orice se-ntîmplă-i ca și cum
s-ar întîmpla c-o fată.

Ah nici un rod nu mi-e destul,
îl vreau și-n alte chipuri.
Se poartă rîul către mări,
dar pierе în nisipuri.

Nu-i apă să astîmpere de-ajuns,
nu mi-e destul vieața, cartea.
Iubire-aș vrea, pierzare, jar,
cum voi simți odată moartea.

Nici din lumină n-am destul,
căci ea-i doar o legendă, iată.
Nimic sub zare nu-i destul,
vreau totul înc-odată !

Legenda noastră

În seara aceea, cu grave tumulturi în urmă,
ceva se schimbase nespus,
aci-n pămînteana epocă, de neguri și humă,
și-n megieșe lunare ținuturi, de sus.
Dobîndise tărîmul carate
pe nici un cîntar încercate.

De argint se făcură, o treptele, frunțile —
martore pure izvoadelor din univers.
Iar noi ne ghiceam izbăviți din penumbre,
ca două făpturi de mătase în mers.

În ceasul acela înalt, de-alchimie cerească,
silirăm luna — și alte vreo cîteva astre,
în jurul inimilor noastre
să se-nvîrtească.

Atotștiutoarele

Ascultă tu un cuvînt, ascultă ce bănuiesc
despre lucruri. Cît țin hotarele
ele ne-ncearcă, ne împresoară, ne iscodesc.
Suntem împrejmuiți de atotștiutoarele.

Ne sunt acoperite viața și patima.
Lucrurile înșă, ele ne știu. Ia aminte :
drumul ne știe secretele ținte,
vîntul cunoaște cît de sărată e lacrima.

Prin suferinți, dintr-un loc într-altul, prin ardere
ne purtăm îndoielnică firea.
Noi ne cunoaștem doar golul, aleanul.
Lucrurile ne ghicesc împlinirea.

Înaintarăm — pînă-n zăpezi, prin amară
vreme, și încă nu știm că iubim.
Dar apa, dar apa în care de sus
de pe pod ne-oglundim, o știe de astă-vară.

An de răscruce

Îți amintești de anul de răscruce ?
De-atîtea ori a despărțire
un ceas de cumpănă ne încerca.
Nu fiindcă-am fi voit,
ci fiindcă-așa ni se cerea.
De fiecare dat' un lucru rar,
o rară întîmplare, ne oprea.
Pe țărmul de nisip umblam
și-n urma-adîncă ce-o lăsam
tăcută apa mării izvora.
Îți amintești ? De fiecare dat'
un lucru rar,
o rară întîmplare ne oprea.
Corabia se cufunda puțin subț greutate,
cînd luna cobora pe ea.

Sfîrșit de an

Făpturi în umbra anului apun
și drumuri, fapte, cad în neființă.
Sunt, totuși, înc-atîtea cu puțință !
Din destrămări și negură m-adun.

În valea, încercată de-ndoieli
și numai rar, cî rar, de vreo credință,
sunt, totuși, încă multe cu puțință,
minuni, aurore, rîset și-nvieri.

Cînd orice așteptare s-ar părea
deșartă, cu puțință-i, draga mea,
un zumzet planetar, de stupi, în vară.

Și dincolo, în noapte, s-ar putea
ca ochii mei, să nu mai moară
de cînd păstrează-n ei frumsețea ta.

Primăvară

A cunoaște. A iubi.
Înc-odată, iar și iară,
a cunoaște-nseamnă iarnă,
a iubi e primăvară.

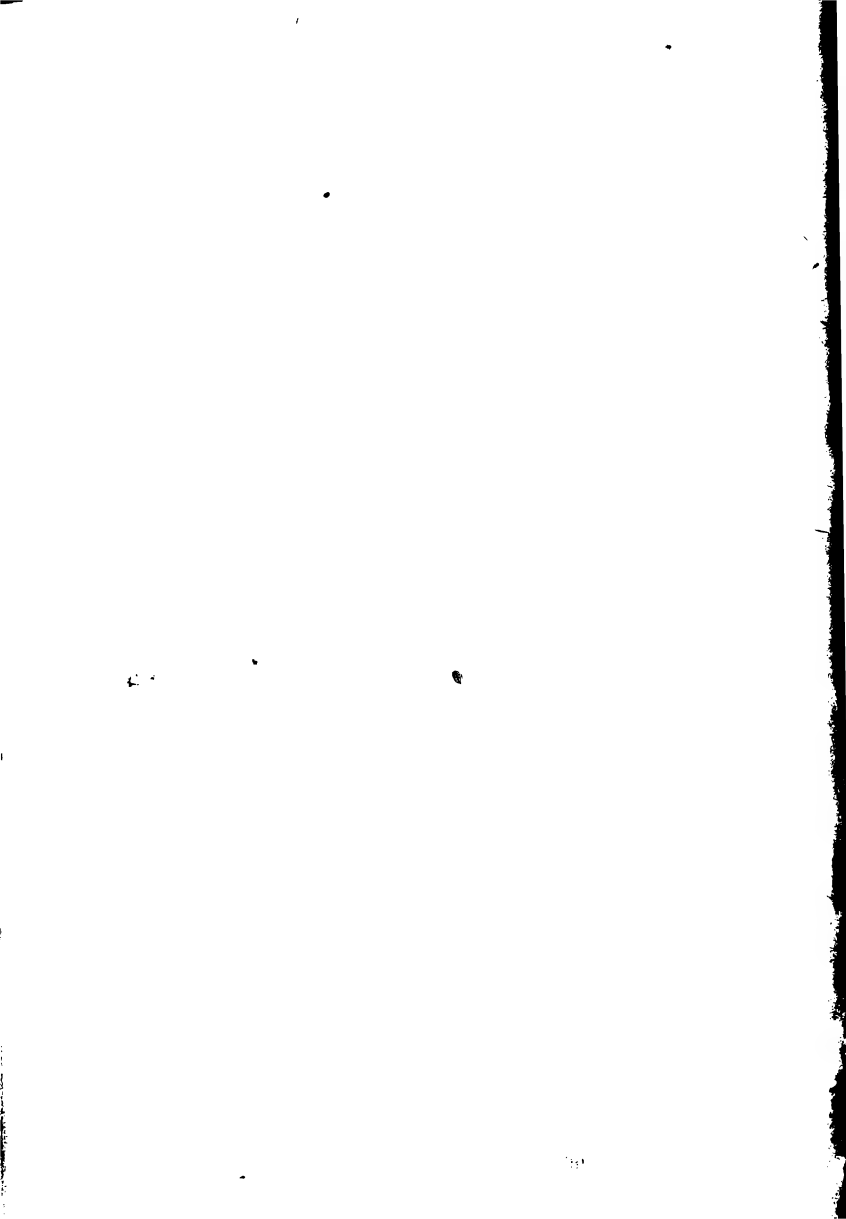
A iubi — aceasta vine
tare de departe-n mine.
A iubi — aceasta vine
tare de departe-n tine.

A cunoaște. A iubi.
Care-i drumul, ce te-ndeamnă ?
A cunoaște — ce înseamnă ?
A iubi — de ce ți-e teamă
printre flori și-n mare iarbă ?

Printre flori și-n mare iarbă,
patimă fără păcate
ne răstoarnă-n infinit,

cu rumoare și ardoare
de albine re-ncarnate.

Înc-odată, iar și iară,
a iubi e primăvară.

Stihuatorul

Stihuatorul

Chiar și atunci cînd scriu stihuri originale
nu fac decît să tălmăcesc.

Așa găsesc că e cu cale.

Numai astfel stihul are un temei
să se-mplinească și să fie floare.

Traduc întotdeauna. Traduc

în limba românească

un cîntec pe care inima mea

mi-l spune, îngînat suav, în limba ei.

Fîntînile

Sapă, frate, sapă, sapă,
pînă cînd vei da de apă.
Ctitor fii fîntînilor, ce
gura, inima ne-adapă.

Prinde tu-n adînc izvoare —
de sub strat stihie blindă.
Să se-aleagă din argilă
ochiuri lucii, de izbîndă.

Călători cu turme — vie
să se-aplece, să se mire
de atîta adîncime
și de basmele din fire.

Să se curme-n piept cuvîntul,
cînd s-arată că pămîntul
stele și-năuntru are —
nu numai deasupra-n zare.

Ostenește-te-n amiază
să aduni răsplată dreaptă.
O priveliște de noapte
negrăită te așteaptă.

Zodii sunt și jos subț țară,
fă-le numai să răsară.
Sapă numai, sapă, sapă,
pînă dai de stele-n apă.

Solstițiul grădinilor

Mirajul unui dulce fruct
îmbracă-un simbure amar,
ca să ne cadă într-o zi
neașteptat în palme — dar.

Sorocul creșterii e-n vînt.
Copacii iau puteri pe-un an
din noaptea elementului
ce se-nnoiește năzdrăvan.

E ceasul cînd tinerii șerpi
cămașa și-o dezbracă-n spini.
Comori la rădăcini s-aprind,
se spală-n flăcări de rugini.

Privind la hora flăcării
întîmpinăm solstițiul cald,
ce se revarsă peste noi
de pe tărîmul celălalt.

Ne pierdem ca să ne-mplinem.
Mergînd în foc, mergînd în spini,
ca aurul ne rotunjim
și ca ispita prin grădini.

Vară în jurul cetății

Pe cîmp o moale căldură
mă urmărește statornic.
Miriști cutreier, destinderi mă-ntîmpină
în fum de arsură. Pe jilavul petic de humă
fluturi albi trompa-și desfac — resort de ceasornic.

Ca fetele, neașteptat peste noapte crescute,
cari încă nici ele nu știu
că-l au (se-ntîmplă aceasta adeseori),
tulpinile verzi de porumb pe alocuri
și-arată auriu părul la subsuori.

„Să nu-mi depășești orizontul“, așa-mi spune Vara,
„încă un pas e prea mult !“.
Încă un pas o înfrunt — și mă văd pe o clină
silit să m-așez. Pe spate întins,
mă-nduplec cuvîntul celor văzute s-ascult.

Mă deschid cerului
de-aici și pînă departe.
Orice gînd, altul, mă ocolește.
Numai un vînt, care nu citește,
numai vîntul mă răsfoiește
ca pe o carte.

Insomnii

lui Ion

Sufletul mi-i treaz într-una.
Vede stelele în tindă.
Se privește-n tot ce este
ca-ntr-o magică oglindă.

Grav, lunatic, umblă gîndul
pe limanuri, lîng-o apă.
Să se-nchidă, ca s-adoarmă,
nici un lac n-are pleoapă.

Noapte la mare

Valul mai bate, același.
Raza e trează în turn.
Cald e nisipul pe plaje,
numai puțin dacă scurm.

Noaptea-i tirzie, de august.
Orele — horele tac.
Cugetul, cumpăna, steaua
greă judecată îmi fac.

Murmură dor de pereche.
Patima cere răspuns.
Ah, mineralul în toate
geme adânc și ascuns.

Sarea și osul din mine
caută sare și var.
Foamea în mare răspunde,
crește cu fluxul amar.

Margine-mi este argila,
lege de-asemenea ea.
Sunt doar metalul în febră,
măgă terestră, nu stea.

Capăt al osiei lumii !
Rogu-te, nu osîndi !
Vine cîndva și odihna
ce ispășire va fi !

Vine cîndva și odihna
ce ispășire va fi
anilor, aprigei sete,
febrei de noapte și zi.

Cîntecul somnului

Plăcut e somnul lîngă o apă ce curge,
lîngă apa care vede totul, dar amintiri nu are.
Plăcut e somnul în care
uiți de tine ca de-un cuvînt.
Somnul e umbra pe care
viitorul nostru mormînt
peste noi o aruncă, în spațiul mut.
Plăcut e somnul, plăcut.

Ulise

De pe liman pe golfuri
privirea ți-o rotește.
E liniște ca-n ziua
cînd mă-ntorsei hoștește
și ți-am golit de oaspeți
viața, pragul, tinda.
Ia seama Penelope
ce netedă-i oglinda.

Se-ntinde marea clară
pe-un prund de oseminte.
Nu-i nimenea cu prora
s-o spargă, s-o frămînte.
Doar șerpilor taie apa
spre-un țarm ghicit în zare,
trecînd peste adîncuri
ca semne de-ntrebare.

Catargul putrezește
la margine de timp

acolo între Hades
și-acele culmi în nimb.
Nu m-amăgește ceasul
să număr nestemate,
nici nu mă cheamă-n urmă
furtuni și vrăji uitate.

Vezi, orice amintire-i
doar urma unor răni
prin țări, prin ani primite,
pe la răscruci și vămi.
Nu aștepta pățanii
să izvodesc, alese.
Deșartă născocire
e vorba ce se țese.

Dar pe liman ce bine-i
să stăm în necuvînt —
și, fără de-amintire
și ca de subt pămînt,
s-auzi, în ce tăcere
cu zumzete de roi,
frumsețea și cu moartea
lucrează peste noi.

Cîntec înainte de-a adormi

Iată-amurguri, iată stele.
Pe măsură ce le văd
lucrurile-s ale mele.

Lucrurile-s ale mele.
Sunt stăpîn al lor și domn.
Pierd o lume cînd adorm.

Cînd trec punțile de somn
îmi rămîne numai visul
și abisul, și abisul.

Cetate în noapte

Cremene, bazalt e totul. Blocuri
drepte stau în noapte, cu temei.
Pe străvechea stradă ca-ntr-o matcă
grele curg miresmele de tei.

Din reverberații simți cum ziduri
foc de zi în ele mai cuprind.
După steaua care-n beznă cade,
din ferestre — albe mâni se-ntind.

Zborul bufniței e cald și-i moale.
Și te-ntrebi prin întuneric ce-i.
Sub o poartă-n loc de gură — simți în
gură nestemate de cercei.

Cremene, bazalt e totul. Blocuri
drepte stau în noapte, cu temei.
Pe străvechea stradă ca-ntr-o matcă
grele curg miresmele de tei.

Sec și sterp, oricum ar fi, își are
și orașul rodnicia lui.

Din semințe ce-au căzut pe piatră
în piețe au crescut statui.

București 1919

Lilieci țîșneau în slavă,
cînd ne părăseam lăcașul.
Paltinii, crescuți în noapte
din asfalturi ca din lavă,
își împrăștiau sămînta
zburătoare-n tot orașul.

Nimeni nu dormea în noaptea
cea de veghe. Nici penaii
viitoarei generații.
Ne plimbam pe bulevarde
prin troiene de semințe —
și simțeam cum talpa arde.

Doar tîrziu Săgetătorul
încerca-ntr-o doar' s-apună
cînd scîncea în poartă cheia.
Vîntul ne-azvîrlea în păr și-n
față pulbere de lună,
caldă încă-n vremea-aceea.

Ținînd soarele în mînă,
un oltean — pe jumătate
om aievea,-n rest fintînă
cu o cumpănă în spate —
dimineața da năvala
cu un chiot în cetate.

Cetăți, arhipelaguri, oceane

Te-ntîmpină pretutindeni în căile tale
cetăți, arhipelaguri, oceane
și flăcări pe culmi.

Mîngîi femeii cu brațe de lavă în arșița verii.
Copii pe pămînt, subt nori și subt soare, așezi.
Naturii îi smulgi neștiute arcanе.
Silești himerele să se-ntrupeze, fundații și pravili
închipui,
creezi istorie, întemeiezi imperii,
și palpitînd printre meridiane
simți zi și noapte că ești.
Totuși cîndva, la un semn, într-un fel adînc
toate le părăsești,
cu fața în sus, cu pleoapele-nchise — le părăsești,
poate că fără cuvînt numindu-le încă — le părăsești.

Cum se poate
lumina lunii odată s-o vezi
și-apoi s-o trădezi
intrînd în întuneric ?

Soare iberic

Om de pădure sunt și mi place frunza.
Dar în pădurea de pini
de la Estoril, subt soarele torid,
o umbră nu găsești printre lumini,
să te apere de raze.
Aci izvoarele nu se deshid,
Vînturate de mori de vînt
miresmele fierbinți ucid.

O clipă mă amăgesc
cu Oceanul ce se vede n zare,
dar umbră nici apa nu are,
să-mi învelească inima bolnavă.
Să-mi învelească inima bolnavă
mi-ar trebui de aiurea, de zădărnice,
multa-nrourata slavă,
a Vlahiei deasă, largă,
reavănă dumbravă.

Scoici.

Petale par scoicile
cum cad pe aproapele
țărnam, ca-ntr-un joc,
aduse cu apele.
Unda îngroape-le,
valul dezgroape-le !

Zeite de mare-au pierit
diafane ca apele.
Toate pe-aci și-au lăsat,
vestigii, pleoapele.
Unda îngroape-le,
valul dezgroape-le !

Aràbida

Aràbida — țară ce are
de-a pururi un vînt dinspre mare —
îți vād iarăși morile-nalte
cu àripi, tot alte și alte.

Aràbida — ce te evocă
mai mult decît plajă și rocă ?
Aromele poate și pinii ?
Castelul maùr sau delfinii ?

Aràbida — cîte și ce elemente
înfrunți tu — străvechi și prezente !
O, nu numai ape cu schimbul
în malul tău bat. Însuși timpul

din goluri albastre, din large,
de țàrmul tău valul și-l sparge —
încît în penumbra ta lină
m-ajunge doar stins, ca-n surdină.

Izvorul

Impărății s-au prăbușit.
Războaie mari ne-au pustiit.
Numai în Lancrăm subt răzor
rămas-a firav un izvor.

Păduri s-au stins. Și rînd pe rînd
oameni în umbră s-au retras
veșminte de pămînt luînd.
Dar șipotul, el a rămas.

De-a lungul anilor în șir
de cîte ori în sat mă-ntorc,
mă duc să-l văd. E ca un fir
pe care Pârcele îl torc.

Cîntec sub stele

Cu alesături de aur
timpul curge prin albastru.
Înduiesc la cîte-un astru
răsărit ca o ispită
peste-amurgul meu de-o clipă,
peste basmul în risipă.
Curge timpul prin înalturi,
astru poartă lingă astru,
răzbumîndu-mă-n albastru.
Visul, aur prins în palme
ca nisipurile-n ape,
ca nisipurile-n ape
trebuie să-l las, să-mi scape.

Poezia

Un fulger nu trăiește
singur, în lumina sa,
decît o clipă, cît îi ține
drumul din nor pînă-n copacul
dorit, cu care se unește.
Și poezia este — așa.
Singură-n lumina sa
ea ține pe cît ține :
din nour pînă la copac,
de la mine pîn' la tine.

Catren

Ușor nu e nici cîntecul. Zi
și noapte — nimic nu-i ușor pe pămînt :
căci roua e sudoarea privighetorilor
ce s-au ostenit toată noaptea cîntînd.

Părinții

Coboară-n lut părinții, rînd pe rînd,
în timp ce-n noi mai cresc grădinile.
Ei vor să fie rădăcinile,
prin cari ne prelungim pe subt pămînt.

Se-ntind domol părinții pe subt pietre,
în timp ce în lumini mai adăstăm,
în timp ce fericiri ne-mprumutăm
și suferinți și apă vie pe la vetre.

Tilcuri

Tilcul florilor nu-i rodul,
tilcul morții nu e glodul.
Tilcul flăcării nu-i famul,
tilcul vetrei nu e scramul.
Tilcul frunzei nu e umbra,
tilcul toamnelor nu-i bruma,
dar al drumului e dorul,
tilcul zărilor e nerul,
ducășul, călătorul.

Durerul natura

A/căzut pe lucruri rouă
sau e numai o părere ?
Poate că le plînge fața
de o blăuntrică durere.
Bate-o inimă în lucruri ?
Preajma ocupînd-o-n pîlcuri
n-au și ele gînduri, patimi ?
Fără ochi se uită-n lume,
purtoarele de tîleuri,
născătoare de lacrimi.

Glas de seară

Din prag un gînd se uită lung.
Să-l las în casă ? Să-l alung ?
Cuvînt încearc-a se rosti :
Veni-va zi ! Veni-va zi !

Din veac în slujbă viermii sînt.
Sub glie-i văd lucrînd, lucrînd.
Intra-voi iar, sub veghea lor,
în ciclul elementelor.

Din prag un gînd se uită lung.
Să-l las în casă ? Să-l alung ?
Avea-voi fața nimănu
asemenea pămîntului.

Cuvînt încearc-a se rosti :
Veni-va zi ! Veni-va zi !
Înmormîntat în astă stea,
în nopți voi lumina cu ea.

Inscripție pe-o casă nouă

Toate stau la locul lor,
stă păianjenul în plasă
ca-ntr-o lume de mătăasă.
Nu-l încearcă nici un dor
din ocolul lui să iasă.

Toate stau la locul lor :
piatră, floare și ulcior,
vatră și amnar și iască.
Asta-i legea tuturor :
zări să-și facă din pridvor,
să se simtă bine-acasă.

Calendar

Vîntul mai ieri întinerea,
Cu dragoste pădurile bătînd.
Azi apare ostentiv în fața mea,
Un singur plop, și umbra, frămîntînd.

Ieri ornicul din turn
Lămurea puternic ceasul.
Astăzi inima timpului
Își măsoară c-un suspin popasul.

Iată că părul meu se face
Ca o cenușă ce-a înflorit.
În curînd, fi-va pace, pace.
Și pe pămînt un sfîrșit.

Alte poezii

Ulciorul

Pe masă îmi stă, durat din argilă,
ulciorul. În rostul ceramic așez uneori,
cu roua pe ele, iubitele flori.
Prefer trandafirul de purpură.
Tainic, urmînd unui sacru canon,
dimineța, de o rază cerească
atins, trandafirul își las-o petală pe masă,
dorind în lumină să stea fără mască.

Se face că torn, alte dăți, în ulcior
tomnaticul soare prin teascuri trecut,
curgător aur crud,
vin de piatră, soi cald de Aiud.

Mai apoi cîteodată păstrez în ulcior
și-un lucru mai scump și mai rar :
grămadă de boabe de chihlimbar,
lacrimi pe cari o pădure le-a plîns,
cînd ultimul alb unicorn s-a stîns.

Suflete, prund, de păcate

Suflete, prund, de păcate,
ești nimic și ești de toate,
Roata stelelor e-n tine,
și o lume de jivine,
Ești nimic și ești de toate,
aer, păsări, călătoare,
fume și vatră, vremi trecute,
și pământuri viitoare,
Drumul tău nu e-n afară,
căile-s în tine însuți.
Iară cerul tău se naște
ca o lacrimă din plînsu-ți.

Dacă m-aş pierde

Dacă m-aş pierde în toate
şi-aş rămânea fără nume
aşa ca o pană căzută din zbor, din aripa pajurei,
n-aş mai fi singur pe lume.

Dacă de-un glas, de-un singur, de unul
ce-şi culcă arderea-n urechea şi-n inima mea,
cu adevărat m-aş pătrunde,
marginea mea s-ar curma,

Dacă aş uita cine sunt, trădându-mă pentru o altă
lumină,
în timpul meu osul s-ar face aur.
Privighetoarea în noapte
de sufletul meu nu s-ar feri ca de-o rea vizuină.

Oedip în fața Sfinxului

Ascult. Adîncul tău ce-amar și ce pustiu,
cît de fierbinte, dulce, trebuie să fie.
În preajma ta, în larg, se stinge tot ce-i viu,
doar pajiștea cu osemintele învie.

Aștept aci cu-nspăimîntată bucurie
tăcerea lungă să se rupă între noi,
cumplit, amarnic sfișiată ca o iie
într-un iatac, pe întuneric între doi.

Și văd mirat cum ghearele din cînd în cînd
îți ies și se retrag în pungi de catifea,
ca la pisici, în gînd și-n prag la pîndă stînd.

Vorbești ? — Te doare și pe tine întrebarea ?
C-un freamăt te mai stingherește-o clipă marea,
dar aripa ți-o potrivești spre-a mă curma.

Columna lui Memnon

Columna, rănită cu spada de-un rege,
un dar dobîndise, ce piatra nu-l are
atinsă de-ntîiele raze solare
să cînte cîntare-n afară de lege.

Și veacuri de-a rîndul, din sacra ei strună
sunînd în auroră, prelung, năzdrăvană,
sfărmaarea secretă, lăuntrica rană
columna mereu trebuia să și-o spună.

Ca-n veci să s-aprindă, la ora ei certă,
cîntarea, alt rege-ndreptă stricăciunea.
În clipa aceea se stinse minunea.

Căci are un suflet și piatra inertă
cît timp ne-mplinire lăuntrică poartă.
Dar, fără de-o rană, făptura e moartă.

Vestea cea bună

Printre lucruri când umblăm, pe aproape sau departe,
cerul singur cu tărâșă sa albastră,
ne urmează pretutindeni în viață și în moarte,
Da, zenitul e mereu deasupra noastră!!

Inscripție acoperită de mușchi

**Viața mea !
O clipă de-ar fi fost să ție,
am întrerupt cu ea
o veșnicie.**

**Și-am ispășit
cu suferinți — o mie,
Am ispășit
cu cîte-o bucurie.**

In fața unei statui a Sfintului Gheorghe

Intr-o piață veche mi-e popasul.
Adast, să-mi umplu înc-odată ceasul
privind la o statuie de aramă,
rămasă-aci din veacuri de candoare.
O vrajă-n preajma ei mă cheamă.
E sfântul care a purces călare
cu sulia bălaur să omoare.

Cînd sfîntul care s-a pornit prin cel coclaur
să-nfrunte — hotărît, dar fără ură —
primejdia, a îmbrăcat armură
lucrată-n ochiuri ca din solzi de saur.
Cine și cum îl învățase-anume
că-nvingătorul, dacă vrea să-nvingă,
e nevoit să semene cu-nvinsul ?
Cine i-a spus — lui, focului prin lume,
în zale de reptilă să se-ncingă ?

Sosit de undeva din dimineață,
se bate-acum la blestemata gîrlă.
Cum seamănă în șea, luptînd cu brațul,
el însuși, Sfîntul Gheorghe, c-o șopîrlă !

Cariatide

Cariatide lângă mare
și-arată prin veșmînt junețea.
Ca de ivoriu bătrînețea
prin luciul marmorei apare.

Cariatide din vechime,
în adăstare înțeleaptă,
privirea, mersul își îndreaptă
spre chiparoși și țintirime.

Spre răsărit, spre soare-apune
chemate sunt să dea exemplul.
Și truda lor e rugăciune.

E legea lor să fie treze,
să poarte-n veci pe creștet templul,
dar niciodat' să ngenuncheze.

Sălcii plingătoare

Umblu-n neştire pe potecă.
Prin vale caut muguri, semne.
Moştenitor eu sunt al iernii.
Mai curge-ngheţ pe apa Cernii.

Sfarm vreascuri umede, nedemne.
Pe munţi zăpada se mai vede.
O singură-nverzire-n cale
mă ţine locului, mă pierde.

Şi soarele ajută-oleacă
prin vaduri negura să treacă.

Legenda spune că pe-aice
Euridice, fata tracă,
din iaduri şi-a mutat în sălcii
a jale — părul lung şi verde.

Și prind în palme ce mă pierde,
mătasea grea și jalea verde,

Umbra Evei

Din dulcele chin,
din amara plăcere
ce între moarte ne poartă
și înviere,

din voluptățile nopții,
din calda împărăție,
o umbră-ți rămîne
subt ochi, ușor albăstrie.

Cu ce să aseamăn adaosul,
cînd vraja pereche nu are ?
Cu o priveliște, cu vreo-ntîmplare,
uitate-n ținuturi uitat-legendare ?

De izbînzi, răspunzînd în pierzanii,
de-un farmec rănit
amintește umbra subt ochi,
de-o prelungire la nesfîrșit

a vremii cu freamăt de Mai,
de mireasma răsirii, de arderea gurii,
de Eva în fugă ieşind din rai,
şi, nu ştiu cum,
de-ntîia ei umbră căzută pe drum.

Oadă simplisimei flori

Păpădie, ecumenică floare,
după a ta aurie ardoare
— pe nescrisele file —
anul își hotărăște fericitele zile.

De un pëan te-nvrednicești
tu, neluată în seamă, floare de rînd.
Sămînță să faci pe pămînt
e tot ce dorești. Alt gînd nu porți,
Dar înflorești și asfințești
alcătuind o aureolă de sfînt.

Ermetism

Un text și-o melodie
e iubita mea,
cuvînt acoperit de cîntec,
cuvînt ce nu-l pot descifra.

Un text ce mi se cîntă
e iubita mea.
Ghicesc oleac' cuvîntul,
dar nu-l pot descifra.

Mă-nduplecă și cîntul,
dar inima mi-e grea,
ca piatra, ca pămîntul,
că nu aud cuvîntul.

Răboj

Țin răboj în duh arhaic,
Număr ca ciobanul
cîte-s albe, cîte-s negre
zilele, tot anul.

Număr pașii, ai frumoasei,
pînă-n pragul ușii.
Stele număr cîte are
cuibul Găinușii.

Cîte sunt, de toate, număr,
amăgiri și fumuri,
ziua-ntreagă număr, număr
rătăcirii și drumuri.

Număr pietrele pe care
mîndra trece vadul —
și păcate pentru care
mă va arde iadul,

Cîntec în doi

Și vine toamna iar'
ca dup-un psalm aminul.
Doi suntem gata să gustăm
cu miere-amestecat veninul.

Doi suntem gata s-ajutăm
brîndușile ardorii
să înflorească iar în noi
și-n toamna-aceasta de apoi.

Doi suntem, cînd cu umbra lor
ne împresoară-n lume norii.
Ce gînduri are soarele cu noi —
nu știm, dar suntem doi.

Subt scutul amurgului

Umbre-aruncă ochii lumii
peste tine, peste mine,
peste fiecare ceas al tău
și pe drumurile toate.
Să te apere un zeu,
numai el dacă mai poate.
El și eu, el și eu.
Vino să te-ascund iubito, în amurgul meu.

Orînduire

Dac-am trăi-n aceeași casă, în chilii vecine,
și n-ai mai trece pe la mine,
nu aş putea să fac vreodată saltul
în consolare. Și aş crede că trăim
departe, foarte departe unul de altul.

Dac-am trăi-n aceeași urbe, despărțiți
prin 'cîteva grădini și printr-un murmur de vale,
și n-ai mai trece pe la mine
cu rîsul tău și cu luminile tale,
aş fi încredințat că depărtare
nu-i alta mai cumplită și mai mare.

Astăzi văd că de pe fluturi a căzut tot smaltul,
de cînd tu pe la mine-anume
n-ai mai trecut. O ce orînd !
Mă mîngîie un singur gînd :
trăim în una și aceeași lume.

Trăim în una și aceeași lume. Prin urmare
nu suntem chiar așa departe
unul de altul !
Ce gînd cu adieri amare
cînd anul și-a pierdut tot smaltul.

Oglinda din adînc

Cînd mă privesc într-o fîntînă
mă văd cu-adevărat în zi
aşa cum sînt şi-am fost şi-oi fi.
Cînd mă privesc într-o fîntînă
ghicesc în faţa mea bătrînă
cum ceruri şi pămînt se-ngîină.
Cînd mă privesc într-o fîntînă
ştiu că-n adîncuri foste mume
îmi ţin oglindă, ochi de lume.
Cînd mă privesc într-o fîntînă
îmi văd şi soarta, uit de nume.

Brumar

În cumpănă cu tot ce-a fost, pe-o dîră de lumină,
înaîntăm prin foi, prin aur răvășit, prin brumă fină.
În neștire, ici și colo, minile ne umblă
prin cupele de flori, prin cele de pe urmă.
De n-ar fi fost zădărnicit de-un crud brumar,
polenul ar mai fi putut să fie încă — jar.

Și umbrele ni le vedem, în spațiul fără prisăcar,
deodată nefiresc crescute printre lemne
în rariște căzînd, ca pe cadranul plin de semne
al unui ornic alb solar.

Albinele mai au o zi în toamnă, pe atar'
și-n coșnițele împletite din nuiiele,
o zi mai au cînd trebuie să-nvețe
anevoioasă toată arta, meșteșugul mut
de a păstra-năuntru pentru ele
ardoarea verii ce-a trecut.

Ne sfişie pe amîndoi un zumzet lung în aer falnic,
ne doare-albastrul. — La noapte-i ceasul hotărît
coroanele să cadă, surd şi dintr-odată,
din copaci, cutremurînd meridianele c-un jalnic
mulcom foşnet.

Alean

Umbra unui nor aleargă.
Goana ține spre-un străfund.
Văi de aur mă îndeamnă
cum mi-e felul să răspund.

Umbra m-a cuprins deodată.
Cîte gînduri mă pătrund !
Înțelesuri — ne-nțelesuri
mi se-arată, mi se-ascund.

Călătoare și răzleață —
umbra e de nor rotund.
Dar ce grea e ! Colo-n ape
ea căzu pînă la prund.

Ca un freamăt mi-e aleanul
unde merg și unde sunt.
Din înalt îmi ține norul
lung, ah lung, ison profund.

În cutreierul prin spații
cari în altele răspund,
cînte el, ce în neștire
mie însumi eu mi-ascund,

Umblăm pe cîmp fără popas

Umblăm pe cîmp fără popas
sub zodii prin tîrziul ceas.
Hotare, veac, tărîm s-au şters.
Mai suntem noi şi-un univers.

Pierdem în noapte, rînd pe rînd,
tot ce sub noi era pămînt.
Şi mergem iar în gînd, la pas.
Un cer deasupra ne-a rămas.

Vreo stea, cînd cade din tărî,
fără să vrei, spre ea te ții,
şi poala-ți potrivești, s-o prinzi.
Lucirea numai i-o cuprinzi.

Şi cumpănim ce e, ce-a fost.
Noroc înalt, pornit cu rost,
ne-ntîmpină de sus prin vînt,
să nu ne-ajungă-n văi nicideînd.

Cîntec în noapte

Pietre-n cale, mereu pietre.
Nime-n beznă nu mă-ndreaptă.
Pîn'la tine nici o piatră
nu mai vrea să-mi fie treaptă.

Pietre sunt și iarăși pietre.
Pe poteca mea de dor,
greu se lasă, greu se lasă
dumnezeul pietrelor.

Lung e drumul, ceasul lung.
Rogu-mă, mă rog într-una,
noaptea să-mi ajute Luna
pîn'la tine să ajung.

Frumsețea

Socot că orice frumsețe
prilej de-amăgire statornică este.
Te ispitește. Vrea-n stăpînire s-o iei.
Deși e departe de tine ca o poveste.

Orice frumsețe aduce în inimă
înțelepciune și exaltare.
Sunt noimele ei : prund și izvor.
Mai suave materii pămîntul nu are.

Orice frumsețe se-mbină
cu zări și imagini, cu vrăji, depărtate,
dar prinde un chip de mătase-ntre noi.
Răzbunînd ce lipsește, ea face dreptate.

Orice frumsețe e ca o urnă
de-a căreia coapsă privirea se prinde.
Vezi forma, mirat. Și suferi, gîndind
la cenușa pe care-o cuprinde.

Lîngă un fluture

Frumusețea ca și zborul și iubirea
de cenușe-și leagă firea.
De-i ștergi fluturelui praful, nici o boare —
nici o vrajă nu-l vor face să mai zboare.

El, totémul seminției știutoare,
își ascunde obîrșiile și drumul.
Dacă-l sfarmi, își dă poleiul —
din secretele-i nici unul.

Cine-i pune pe aripi și pe făptură
scrumul, joc de aur ca suflat din foi de faur ?
A dormit o noapte-n Lună ?
S-a născut din scrum de urnă ?

Prin toate erele

**Prin toate erele
ce prund fierbinte, turmentat !
Subt toate sferele
se zămisleşte ne-acetat.**

**Prin toate erele
răsfăt şi crini, vis canibal.
Subt toate sferele
extaz de seve, vertical.**

**Indreptăţire cat
vîrtejurilor, vîntului.
Şi intru în păcat
ca-n vîrstele pămîntului.**

Poveste

Ne ducem prin tomnatice păduri,
tristețea să ne-o ardem în lumină.
Ne amăgesc cu mii de june guri
brîndușile ivite pe colină.

Și rupem crengi, răzbatem prin desiș,
și, roșu, ghimpele nu se dezmințe.
Simțim pe buze greu păienjeniș,
dar mergem înainte, înainte.

Și unde duce mersul, nu mai știm.
Lumini și umbre sunt, ca de poveste.
Răsună a-nceput. De cînd venim ?
O ceață se destramă ca o veste.

Răcoare e și arde împrejur.
Voi-va pasul să se mai întoarcă ?
Din albul nor, din caier prin azur,
ursita ar putea fir nou să toarcă.

Adulmecăm miresme tari deodat',
prin ferigi dese pîrtia pătrunde.
Nu de izvor, ci ca de rîu bogat
un murmur se aude, fără unde.

Un ùliu, țipînd deasupra-n zbor rotat,
să iscodească-ar vrea ce se petrece.
Noi încă pe pămînt și-n lume-am dat
de-o apă peste care nu se trece.

Și-acum, cînd sufletele noastre vor
în brațe, unul altuia, să-și cadă,
inelul, cu clipitul lucitor,
în deget ți-l întorc, să nu mai vadă.

Se cheamă Jaleș rîul, rîul timp,
și-i potrivit din veci cu toamna.
Ne oglindim, în ape, față, nimb.
Dar să fugim, că-i blestemată coama.

Întrebare și răspuns

Ce ne va ține totdeauna tineri ?
Adu o jertfă zi cu zi
zeiței mari, păginei Vineri !
Hrănește cald, oricare-ar fi,
un vis ce nu se va-implini !

Zodia Cumpenei

(în metru safic)

Dreaptă, ziua Cumpenei ne surprinde
printre roze : în cimitirul, unde
cîteodată dragostea însoreşte
albele pietre.

Calm se-ndrumă spre cumpănire totul.
Zi şi noapte trag înjugate vremii,
amîndouă cu-nţelepciune-ncearcă
paşi deopotrivă.

Se măsoară, se cîntăreşte rodul
de argilă, visul şi umbra verii,
şi povara ce-i amintirea pentru
orice făptură.

Dacă din poveşti adevăr rămîne
că trăim prin imponderabil cei vii,
poate să mai umble cuvînt că trupul
este o povară ?

Greu e numai sufletul, nu țărîna.
Căci cenușa noastră, iubito, poate
fi pe talgere cîntărită cu vreo
cîteva roze.

Cîntecul aşteptării

Negrăit de încete
sunt toate întîmplările,
cu osebite primăverile
vin foarte pe îndelete.
Şi prea încete, prea încete
sunt toate cărările.

Cîntecul, aurul, bucuria
mi se amîină.
Sunt nevoit mereu să aştept.
Tot mai adesea iubita întîrzie,
parc-ar aduce în mîină
a morţii floare.
De la o vreme ce rară-i
bătaia inimii în piept.
Ce silnică, ce amară-i
orice mişcare.

Scutul

Cînd orice scut are
formă de inimă,
nu-i de mirare
că-n noi înșine inima pare un scut.

Ce aperi în noi cu tăria
pietrei peste care am trecut,
inimă, tu, ca un scut ?
Aperi ce-n dosul tău este ?
Întîiul suflet al nostru,
amarantul cu veșnică floare, copilăria ?

Aperi ce-n noi e poveste,
ce n-are nevoie de scut,
amintiri sîngerînde de ghimpi
și de roze din vremi de-nceput,
amăgirea supremă, ardori de pleromă,
dragostea albă cu mîndra-i aromă ?

Oda către Rusia

Nimic din ale tale nu te mărginește,
nici chiar frumsețea ta ce pare
față de lume-o dulce limitare.
Cu dorul tău începe noima ta,
cu părul tău începe umbra ta.
Unde sfârșești, nu vei afla.
Privind, ființa ta se prelungește
pînă la cea din urmă stea.

Cuib de rîndunică

lui Tudorel

În cuibul de-argilă, subt streșini,
stau puii — ghirlandă
de capete. Hei, departe ei cată,
departe în landă.

Peste cîmp cu miròs de lavandă
o ține în zbor, așteptată,
deadreptul din soare venind,
muma, muma-săgeată.

Pe marginea cuibului
șase guri de o dată
c-un pocnet corola-și deschid.
Astfel răsfrînge un zid
ecoul tîrziu al Genezei.

Lăcaș

Semne-ar fi că locuiesc undeva
la oraș, într-o stradă
cu nume de haiduc de baladă.
Dar nu sălășluiesc la oraș,
m-ar blestema pîrîul și pomul.
Felul meu dezmente zvonul.

S-ar spune că lăcașul îmi este
într-un sat cu streșini de paie,
cu nume de veche poveste.
Dar nu locuiesc
la sat și-n nici o odaie.
Locuiesc într-un cîntec de pasăre.

Corn de vânătoare

Subt o geană de dumbravă
sparg mistreții luncile.
Cornul sună, cîinii latră,
ăuie speluncile.
Vino și tu. Vânătoarea
drum deschidă-ne pe grind,
spre arhaice izvoare
și spre evul de argint.

Vom lăsa în urma noastră
cugetul, cetățile.
Și-om stîrni din așternuturi
roșii vietățile.
Veverița coadă lungă,
sare ca o flacără.
S-a purces prin plai alaiul,
sulițele scapără.

Chiotind se țin gonacii
căt看 iezele și stînci,

unde jneapănul se-ntinde
cățărindu-se pe brînci.
În Arcadia de brume
țapii negri-s fără griji,
își ridică numai capul
cînd din fundul văii strigi.

Sîngelui i s-or deschide
prin păduri lăcatele.
De pe frunți de cerbi, din coarne,
strîngem nestematele.
Sus, la capătul baladei,
arși de sete fără leac,
încorda-ne-vom săgeata
după nori — prin vînt de veac.

Înviere

În azur se simt întoarceri.
Vînat fum de vreascuri ude
S-a întins în tot oraşul.
Undeva un zbor s-aude.

Sus cocorii desfăşoară
Ieroglife din Egipt.
Dacă tîlcul l-am pricepe
Inima ar da un ţipet.

În copaci, prin vechi coroane,
Seve urcă în artere :
S-ar părea că-n ţevi de orgă
Suie slavă de-nviere.

Muguri fragezi sfarmă scoarţa,
Solzi şi platoşe, găoace.
Grav, miracolul ne miră
Cum începe, cum se face.

Fiecare sămînță-nalță
De pe un mormînt o piatră.
Suferința are-un cîntec
Și nădejdea are-o yatră.

După furtună

(August 1944)

Și ani și luni
și iarăși ani nimic nu s-a-nchegat.
Fără-nchetare, sub tenebre, marea
frământându-se a cutropit liman și plaje.
Și tunete sub zare necerească
s-au ridicat din adâncimi.

Și luni și ani
și iarăși luni văzduhul a fost plin — de-un freamăt
ca de cohorte-naintind pe sarcofage.
Rumoarea-acum se-mprăstie
și curți albastre se-aleg deasupra în senin.
Răzleții, norii, ce au rămas, se duc să se-odihnească,
Să fim noi doi, întâii, cari ieșim, după tumultul stins,
pe țărm ! Întâii, cari lăsăm
pe maluri în nisipul pur o urmă.
Întâii, cari ne bucurăm, că luna parcă într-adins
ne dăruie-n acest ținut de liniști
un contur și-o umbră.

Pod peste Mureș

La vad, un pod de lemn, cu coperișul de șindrilă,
lung cît o uliță de sat,
se-ntinde peste Mureș. Mal vrea la mal în veci să lege.
Astfel țara moștenitu-l-a din leat.

Își au mărețele-ntîmplări și lucruri cîntăreții lor,
dar podului îi cîntă numai apa, ce subt el se-ndeașă,
despre toți și toate-i cîntă, cîte au trecut
pe el ca printr-o casă, lungă dreaptă casă,

ca printr-o casă la al cărei prag
sfîrșește drumul, ca să iasă
la celalt capăt iarăși drum, drum vechi — în lume
precum pravila îl vrea — lăsat în voie să pornească.

Oști trecură-n veac pe-aci, și Radu cel Frumos,
roți ferecate, roibi domnești, comori și lacrimi,
moți cu ciubare, turme, vînturi,
răpuși și-nvingători, stindarde, patimi.

Pe toți și toate-n nopți, cînd vîlvele se bat,
îi poți vedea-n lumini de-o clipă încă,
așa cum ceasul, de pe-un țarm mutîndu-i,
i-a mîntuit spre celălalt peste vîltoarea-adîncă.

Dar ce liniște-i acum la vad ! Ce trează—amiaza !
Prin istorie adie doar miros de otavă.
Subt pod un șarpe se sorește, lung și nemișcat,
ca-ntr-o emblemă rară, de străveche slavă.

In timp

Natura-și împlinește ciclul
și iarăși de la cap și-l ia.
Istoria înaintează pe Via Appia.

Astăzi ca și alte dăți
înaltă apeducte-n deșerturi,
pentru tot mai depărtate cetăți
duce pe umeri argila arsă,
dezmărginește pământul, grădină după grădină,
și pune pietre de hotar în timp,
aici o bătălie, colo un gând.
În catacombe s-adună și iar se revarsă.
Dar faptele mele unde sînt ?
Faptele ce ar putea pentru mine mărturie să stea
în grădină, în lumină.

Ceas

Tîrziu, pe la ceasul amărăciunii, cînd am văzut
că-n zadar
cuvintele toate mi le-am rostit,
că pînă la tine-nțelesul lor n-a mai ajuns,
în noapte am ieșit.

Crezusem vai cu tărie
că niciodată sfîrșit nu va fi.
Ți-am spus uneori : ia sfatul vestalelor, dacă
flacăra vrei s-o-nțreții.
Ți-am zis alte dăți : vezi tu jeraticul, truda în vatră ?
Din fumul albastru ce iese
mereu cerul se țese.

Bănuiesc că ai stat încă mult timp la masă, în jale
cu capul în mîni,
cu privirea pierdută-n ocoalele tale
de vis. Bănuiesc că nici astăzi nu-ți este ușor
în cetatea cu punțile trase.

Pentru ca vinul lăsat, printre cele rămase
nimic să-l bea,
toarnă cenușă-n ulcior.

Cintecul călătorului în toamnă

Piere zvon subt zariște,
talanga în rariște.

Vine toamna oilor
prin pînzele ploilor.

Glas dau ceții, patimii,
cu frunza lor paltinii.

Jalea rătăcirilor,
mohorul mîhnirilor.

ale cui sunt, ale cui ?
Parc-ar fi a nimănui.

Mi-au secat pleoapele
și-n inimă apele.

Doar cînd urc poenele
mi se-ncarcă genele

subt amiaza fierului
de picurii cerului.

Plîng spre zarea dorului
cu lacrima norului.

Măgarușul

Văzui cîndva prin munți iberici, ca de lună,
aridă curte, stînci și-o dogorîtă vatră,
o așezare unde om și floare, piatră,
își potriveau frumsețea aprigă-mpreună.

În cerc îngust, din care visul nu mai scapă,
un măgaruș se învîrtea-nhămat, subț soare,
găleți să urce în fîntînă, să coboare,
cu truda lui scotea un firicel de apă.

Și jghiabul picura, la capăt să se-aleagă
verdeța firavă a unui strat de humă.
Aci pămîntul n-a fost niciodată mumă.

Măgarul orb, în învîrtire, rar curmată,
subț arșiți adăpa, cu sete, vara-ntreagă
agave, nalbă, oleandri și mușcată.

Toamnă de cristal

Sunt zilele acuma
mereu senine, treze.
Sub gleei cei duși încearcă
surisul să-și păstreze.

Cunoaște-n frunze urbea
conversiuni în aur —
și vama se deschide
pentru sticleți și graur.

Ca niște țevi de orgă-s
furnalele-n cetate.
Ies fumuri albe, drepte —
ajung la ceruri toate.

Și soarele mai este.
Cu foarfece, cum umblă,
el pomilor le taie
în brumă albă umbră.

Oricît suflarea-ngheață
în dăinuiri aparte,
ne încălzește încă
lumina dintr-o parte.

Cît de frumoasă-i lumea
și dincolo de termen !
Încredințate-s sorții
puterile în germen.

Catren

Trăim subț greul văzduhului
ca pe-un fund adînc de mare.
Nici o suferință nu-i așa de mare
să nu se preschimbe în cîntare.

Poveri

Înalți și drepti ca fumuri
poveri purtăm pe drumuri.
În pașii noștri : soartea.
Pe prund de suflet : moartea.
Sub zeaua noastră : oasele.
În inimă : frumoasele.

Toate drumurile duc

Ziuă verde. Duh de nuc.
Toate drumurile duc
unde-i raiul vîntului,
dragostei, cuvîntului.
Toate drumurile duc
către Joia focului
spre amiaza locului,
unde arde patima,
unde cîntă lacrima.

Lucruri suntem

Lucruri suntem printre lucruri.
Aproape suflete suntem, noi doi,
prin soartă asemenea tuturor.
Lucruri suntem, ce poartă în ele,
gînduri ca pietrele, uneori stele,
și totdeauna un dor.

Pe drumul său fiecare,
ne-am duce în veci undeva.
Ne-am duce-mpreună, mereu, amîndoi.
Dar drumul norilor e prea mare
în lumea noastră — pentru noi.

Greeruşa

Greu e totul, timpul, pasul.
Grea-i purcederea, popasul.
Grele-s pulberea şi duhul,
greu pe umeri chiar văzduhul.
Greul cel mai greu, mai mare
fi-va capătul de cale.
Să mă-mpace cu sfârşitul
cîntă-n vatră greeruşa :
Mai uşoară ca viaţa
e cenuşa, e cenuşa.

Drum prin cimitir

Prin locul acesta cînd treci
seara pe cărările nimănui,
pe pietrele albe și negre urechea
pe rînd să ți-o pui.

Ca în clepsidre
prin orbitele morților țărna curge
măsurînd timpul cetății. Pune-ți urechea
s-asculți. Și-apoi iarăși
s-asculți, dacă inima, jalnica, vechea,
mai bate — și-a cui ?

A nimănui — cuteza-vei să spui ?
Treci numai, treci — fără frică.
Și, dacă poți, amăgește-te singur să crezi
că zvonul ce-n cale ți se ridică,
e numai vîntul ce vine din lună
și-n țară sună.

Anii vieții

În spațiu tainic, fără mărturie,
mă alesei cîndva făptură vie.
M-au făurit rîzînd, cîntînd, părinții.
Ei, țesătorii vieții și ai morții,
mi-au dat ce-ngăduise soarta :
au pus în mine soarele și noaptea,
și mi-au adus un drum în fața porții.

„Acesta-i drumul tău, mi-au zis părinții,
pornești din văi s-ajungi în slava minții.“
Pe cale-n lumea neagră am plecat.
Umblam, vedeam, dar nu mă închegam.
Vedeam, umblam, dar încă nu eram.
Prin anul lung, ah lung, de altădat',
de-abia iubirea m-a întemeiat.

Moara:

Sunt ca o moară lingă rîu.
Obişnuitu-s-a gîndul
să doarmă în mine
vîrste de-a rîndul.

Sunt ca o moară lingă rîu,
la poalele grindului.
Roţile mele bat
în undele timpului.

Sufletul meu
se va trezi cîndva,
cînd pietrele mele
n-or mai umbla.

Giordano Bruno cîntă balada permanenței

E același, nu-s aceleași.
E același unic soare
răsărit din munte, gînd.
Să se întrupeze-n vale
alte umbre sunt la rînd.

E același, nu-s aceleași.
E același unic soare
albul inului sorbind.
Să întindă pînza-n iarbă
fete, alte sunt la rînd.

E același, nu-s aceiași.
E același unic soare
tîlc suav învederînd.
Ca să coloreze ceasul
fluturi — alții sunt la rînd.

E același, nu-s aceleași. -
E același unic soare
ce-nfierbîntă rouă, vînt.
Să îndure moartea-n vară
alte spice sunt la rînd.

E același, nu-s aceleași.
E același unic soare
inimă prin lumi bătînd.
Să îngîne-n vreme rugul
alte-amurguri sunt la rînd.

Judecată în Cîmpul Frumoasei

În satul meu, în Cîmpul Frumoasei,
în preajma turnului, pietrele stau
pe subt plop. E primăvară, și pietrele — stau.
Unele poartă încă inscripții chirilice.
Este totdeauna ceva ce-n urmă rămîne.
Sunt ale părinților, pietrele —
și ale părinților lor.
Huma e beatitudinea lor astăzi și mine.
O mierlă neagră cu ciocul de ceară
aleargă de pe un mormînt
pe altul, precum îi cere viața.
Dar eu mă gîndesc mai departe,
mult mai departe, mult mai departe.
Mă gîndesc la ziua
cînd plugul va trece prin morți
să-ndrepte fața.

Catren

De cînd viața mea te știe,
o suferință port mereu :
Frumsețea ta-i o poezie,
pe care n-am făcut-o eu.

Apoteoză

Răsăritul e-atît de bogat în povești și-n lumină
că-n orele ce se ridică
rămînem prea jos totdeauna, cînd vrem să-l slăvim.
Apusul de-asemeni îl știm. Acolo e orga popoarelor
ce-o ascultăm uneori, vag adusă prin nori.
De-o mie de ani aceasta e lauda pe care-o rostim.
Nordul servește văilor noastre furtunile rodnice.
Printre punctele — nume de vînturi purtînd —
cardinale,
el singurul iscă și din morminte aurore sublime
și boreale lumini de-nviere.
Sudul e-amarul prea cald, elementul care priește
iubirii, și care de-aceea
ne va ucide-ntr-o zi
atît pe mine, cît și pe tine.

Dumbravă africană

Da, negrii din dumbrava africană,
ce dragi îmi sunt ei, oamenii de humă !
Îi încarnează necurmat sub lună
telurică putere năzdrăvană.

Trăiesc prin obiceiul-poezie
de a păstra-ntre ei, sub streșini, cranii
de la străbuni-părinți : prezențe stranii,
în veci perpetuării cheazășie !

Incendiu cînd se iscă-n așezare,
fii vezi zorind, cu cranii subsuoară,
să-și mîntuie-n păduri trecutul mare,
precum din mușiroi spart cu piciorul
în panică furnicile își cară
sub chip de ouă larve — viitorul.

Unde un cîntec este

Un zeu de cîntă, cum se-ntîmplă cîteodată,
n-atinge doar cu degetele-o liră.
El își destramă-n vînt ființa toată. Rînd
pe rînd sub crug albastru se respiră.

Nemaiavînd figură, și nici umbră — chip,
o adiere numai, și pierind
aproape cu mireasma floarei, vrajă-vînt
el trece peste coardele de-argint.

Unde un cîntec este, e și pierdere,
zeiască, dulce pierdere de sine.
Dar cel ce-ascultă, dobîndește viu contur,
în armoniile treptat depline
un templu, un menhir, sau crin devine.

Cîntecul obîrşiei

**La obîrşie, la izvor
nici o apă nu se-ntoarce,
decît sub chip de nor.**

**La obîrşie, la izvor
nici un drum nu se întoarce
decît în chip de dor.**

**O, drum şi ape, nor şi dor,
ce voi fi, cînd m-oi întoarce
la obîrşie, la izvor ?**

Fi-voi dor atuncia ? Fi-voi nor ?

Suprema ardere

**Ard mulcom lumînările
de ceară în sfeşnice.
Un tîlc s-alege sibilin
prin umbrele veşnice.**

**Pe vetre şi în căpişte
s-aţîţă jeraticul.
S-aprinde ambra pentru zei,
şi mirtul, sălbaticul.**

**Şi arde untdelemnul în
opaiţul cu toarte,le,
pentru vieţi ce vor veni,
dar şi pentru moarte,le.**

**Dacă lumina ar cînta
vărsîndu-şi puzderia,
noi am vedea cum cîntecul
consumă materia.**

Poeții

Nu vă mirați. Poeții, toți poeții sunt
un singur, nempărțit, neîntrerupt popor.
Vorbind, sunt muți. Prin evii, ce se nasc și mor,
cîntînd, ei mai slujesc un grai pierdut de mult.

Adînc, prin semințiile ce-apar și-apun,
pe drumul inimii mereu ei vin și trec.
Prin sunet și cuvînt s-ar despărți, se-ntrec.
Își sunt asemenea prin ceea ce nu spun.

Ei tac ca roua. Ca sămînța. Ca un dor.
Ca apele ei tac, ce umblă subt ogor,
și-apoi sub cîntecul privighetorilor
izvor se fac în rariște, izvor sonor.

La curtea-nsinguratului

O pereche de pițigoi
ocolind spinii
și-au făcut cuib
în cutia de scrisori,
la poarta grădinii.

Că-i ploaie, că-i senin,
nici un semn, nici o veste.
Răvașe dorite nu vin
nicio dată, de nicăieri,
dar în cutia de scrisori
ce gureșe ardori !

Din zori pînă-n seară,
din seară pînă-n zori,
păsări se zbat prin crinii
și vara păcatului,
la curtea-nsinguratului.

Zboruri uitate

Păsări, ce-au fost vreodată călătore,
fac toamna încercări ca de plecare.
Se-ntrec bătînd din aripi fără rost ;
joc amintit dintr-o poveste care-a fost.

Zări largi și mari purtau în ele
aceste păsări cari călătoreau cîndva.
Un orizont purtau cît toate apele
tălăzuind din Ocean la Marmară.

Cunoscătoarele, mai ieri, de glorii aurii
pe drumurile vîntului,
întraripatele, printre ciulini și bălării,
țin umbră azi pămîntului.

Subt echinox de toamnă sinilie
bat păsările-a zbor și a zădărnicie,
parc-ar simți în ele ca un har
ce le-nălță cîndva prin basmul terțiar.

Don Quijote

Sancho, vezi tu cum ne duce
un noroc prin țări de piatră ?
Caldă-i noaptea ca o vatră.
Și-am trecut de rea răscruce.

Sancho, vezi în zare semne,
stelele prin țar-albastră
cum se țin pe urma noastră,
stăruind să ne îndemne ?

Ce zărești pe creste-nalte ?
Mori de vînt cu aripi albe ?
Ori sunt smeii, năzdrăvanii ?
Ne așteaptă — ce înfrîngeri ?
Sau sunt morile doar îngeri
ce-au căzut din cer prin Spanii ?

Pelerinii

Pelerini prin Indii sînt.
Ei trec rîuri, codri, munte,
și se fac ei înșiși punte,
cînd o țin spre locul sfînt.

Se adună norii, marea,
ca să-i vadă cum măsoară,
rînd pe rînd, a miia oară,
chiar cu trupul — calea, zarea.

Pelerini prin văi, prin mit,
la Benàres, la Madùra.
își întind în praf făptura.

Gîndul lor e dovedit.
Omul nu-i decît măsura
unui drum de împlinit.

Ziua a șaptea

Aprilie era moale. Stele calde mai nășteau prin
preajmă.
Și marea Dumnezeu și-o dibuia. Zărea și muntele și
focul.

Făpturile purtau în piepturi
ce inimi, încă de lumină, prin tot locul !

Vedea acolo între patru rîuri leul și mioarele.
Nimic nu-l lăuda mai din adînc decît izvoarele.
Prin crengi de pini sunau atomii și păunii,
și aripi nevăzute s-auzeau în poarta lunii.

Un gureș și obștesc descînt era, pe-aproape și
departe.
Iar El privea. Pe tine te văzu de-a dreapta mea,
înaltă,

dumineca aceea bucurîndu-mi.
Și-a zis : sunt bune toate foarte !

Ne tulbura chiemarea unor ierburi. Ne cerea
văzduhul.

Un fluviu de sînge-n seară se trezea — mistuitor
arzîndu-și malul... Noi aripi nu aveam, dar umerii —
gata erau umerii de zbor.

În jocul vîrstelor

Cu lira mea de grindini bîntuiță,
pătrunsă dureros de-un nor,
aș mai putea, în jocul vîrstelor,
cu tinerețea ta alături în arenă
pe nisipul roșu să cobor.

Cu tinerețea ta albastră-alături
aș putea și spada să mi-o-ncerc
cu un mistreț — în țară abătut, cutropitor,
cu colți crescuți din neguri către viitor —
să-l strîng, silindu-l tot mai mic în cerc.

Ce n-aș putea cu tinerețea ta arzînd alături !
Dar cum, cînd jocul început mi-o cere,
cum voi învinge timpul pus —
vai, ca un scut de aur între noi —
tu răsărit și eu apus ?

Întîia duminică

În ziua şaptea Dumnezeu, din umbra,
din otrava nouă-a tuturor dumbrăvilor gustînd,
se odihni-ndelung. Apoi la ora bufniţei
cu pas zăbavnic şi purtat de-un gînd

în văile acestea a ieşit. Din peşteri de ne-lume
ieşea să-mpartă-ndemnuri, poate nume,
sau poate să-şi întîmpine, vrăjit,
luminile cu care peste-abis-s-a ostenit.

În fapt de sear-asemenea jivinei El 'pornea,
dar pradă nu căta. Ci arătările şi toată creatura
cu zvonul morţii El dorea
să le împace, sărutîndu-le cu gura.

Brîndușile

Tristetea renunțării Dum-
nezeu o încerca molatic.
Și lumea toată o făcu,
sieși străin, c-un gest tomnatic.

O singură mîndrie-avu
gospodărind cenușile :
în ipostază de amurg
să-nchipuie brîndușile.

Lîngă vatră

În străinătate-mi, pămîntean în lacrimi,
stau de veghe lîngă vatra mea de patimi.
Suflet prăbușit în humă ca în perne —
nici o veste — de odihnă nu-mi așterne.

Nu cu ochii mai privesc — hotar — poiană.
Cat în preajmă, pretutinden, printr-o rană.
Iscolesc prin văi, prin larga-mpărăție,
vreo făptură de mai este — să mă știe.

Chiem spre miază-zi și noapte, n-am răspuns.
Să ard singur, orice zare să mă-nfrîngă
ursitoarele-nceputului m-au uns,

și tînjind să-mi scape clipa cînd o stea
sare, ca spre-o altă lume, să se stîngă
și să-nvie-n picurul din geana mea.

Sufletul s-apeacă soartei

Sufletul s-apeacă soartei,
jalea-l bate, nu-l destramă.
Vîntu-n apă face undă,
bucură-te — că nu-i rană.
Inima se mai frămîntă,
bîntuită — se întramă.
Vîntu-n apă face-o undă, —
unda-i undă, nu e rană.

.

Înțelepciune de grădină

Decît orișice lumină
mult mai rodnică e taina.
Dacă vrei, visul să-ți vină,
peste nud întinde haina.

Chiar trecutul să ți-l pui
sub pecete. Te ferește
să-l descoperi, să-l descui,
dacă vrei ca să-ți rodească.
E aceasta o firească
'nțelepciune de grădină.

Ce ne-nvață pomul sfînt ?
Cine are în adînc
pe la morți vreo rădăcină,
să ș-o țină sub pămînt,
neatînsă de lumină.

Balada fiului pierdut

Cade din tărie luna
pe pământ sub chip de brumă.
Svonul stins prin noapte rece
îl auzi din moarte, mumă ?

Lung, pe fusul tău de vrajă
firul stelei se mai toarce. —
Oare ce-i ? — S-aude pasul
fiului care se-ntoarce ?

Sau e plopul care-și lasă
frunza galbenă deodată ?
(Îl auzi, din moarte, mumă ?)
Cade-i lui coroana toată.

Frunze una peste alta
în troian-înel s-așează.
Fiul tău cu-ntreg troianul,
aiurind, se-ncoronează.

S-a întors risipitorul.

(Îl auzi, din moarte, mumă ?)

A-sosit și pleacă iarăși.

Umblă-n brumă ca pe lună.

Cimitirul roman

Huliți au fost romanii
de unii învățați din vremi mai nouă,
că metafizică n-ar fi creat
ca alte glorioase seminții,
doar apeducte, colisee, foruri, drumuri,
eterna urbe, castre și troiane de hotar.
Huliți au fost romanii
că numai case-ar fi clădit, cu atrii
primind de sus lumina
ș-avertisment ținînd pe praguri : cave canem.

De ți-ar fi dat s-ajungi odat' la Roma,
și-adînc în țară, prietene, pe Via Appia te-ai pierde,
ai înțelege-atuncia, ce nedreaptă-i cumpăna
cu care oamenii, popoarele, virtutea unul altuia
și inima și-o cîntăresc. Căci ai vedea un Drum,
care se duce, se tot duce în peisaj,
piatră cu piatră, potrivind,
un drum flancat, de-a stînga și de-a dreapta,
de sarcofage, urne, mauzolee,
păstrînd cenușă, osăminte-adăpostind.

Aşa vedeau romanii Drumul, orice limite-nfruntînd
în marea-mpărătie a vieţii-naintînd prin moarte
sădită-n şiruri
de două părţi. Cei ce la umbra chiparoşilor
în sarcofage dorm, ascultă sunetul
de scuturi şi de lănci, marşul cohortelor,
roţile de care, nechezul cailor. Acestea toate,
la rîndul lor, acumă nu mai sînt,
dar morţii cei mai vechi, aceia mai ascultă
la drumul care sună pe pămînt.

Aşa închipuiau romanii cîmîtîrul :
un drum flancat de două rînduri de tăceri.
Aceasta-i metafizica romană : un Drum.
Un drum ce-naintează printre morţi, nu printre vii.

Ecce tempus

Numai în arbori inelele anilor
mereu se lărgesc.

În trupul meu timpul sporește subțire
de la o zi, mai firav — la alta, sub crugul ceresc.

Tinere sunt încă, tinere toate popoarele. —

Eu, fiul lor, cît de bătrîn !

Munții mai cresc, cu umbrele lor, din adîncuri.

Nici frunte, nici inimă n-am, să-i îngîn.

Fosforul și apa, cărbunele, galbenul sulf
de subt scoartă în lamură dau.

Stihiile, ele mai cred în obșteasca poruncă.

Eu trepte în sus — nu reiau.

Pe munte

Cumuli albi prin azururi
gîndul ni-l fură de-a pururi.
Fi-mi tu pe plaiul din slavă
lină și moale otavă.

Vezi tu cum anii se sfarmă —
curme-se grije și larmă,
timpul prea tulbure, multul
aprigul chin și tumultul !

Scutul și coiful cu pană
ia-mi-le ca de pe-o rană,
pune-le-alătura-n iarbă,
soarele-n ele să ardă.

Verdele fără prihană
stingă-ne epoca vană.
Apele-n iezer — ce caste !
Roagă tu norii — s-adaste !

Orizont pierdut

Cînd anul nu-ți este prielnic
te-ntorci să te-mpaci printre umbre.
Undeva în trecut te întîmpină pragul.
Cît de aproape una de alta
sub crugul albastru, în Lancrăm, își stau
alătura cele potrivnice, ziua și noaptea.

Cît de domol se-mpletește insul acolo cu legea.
Cît de firesc lîngă vetre se leagă
prin vremi volnicia și soarta,
și cum se revarsă durerea în tîlc mai înalt totdeauna.
Trăiesc încă mumele. Unde ele se tînguie-n jale
păgînă,
unde lacrima cade-n țărînă,
rîndunica mai ia și acum cîte-o gură de tină
să-și facă sub streășină casa.

De profundis

Încă un an, o zi, un ceas —
- și drumuri toate s-au retras
de sub picioare, de sub pas.
Încă un an și-un vis și-un somn —
și-oi fi pe sub pământuri domn
al oaselor ce drepte dorm.

INDICE ALFABETIC

(după titlu)

A

A fost cindva pămîntul străveziu, II, 67

Alean, I, 225

Alean, II, 171

Alean și amintiri ce torc, II, 68

Alesul, I, 215

Am înțeles păcatul ce apasă peste casa mea, I, 117

Amintire, I, 114

Amintire, II, 89

Armurg de toamnă, I, 52

Anacreon (Versuri scrise pe frunze uscate de vie,
III), I, 72

Andante, II, 56

An de răscruce, II, 106

Anii vieții, II, 209

Ani, pribegie și somn, I, 202

Anno Domini, I, 205

Anotimpuri, II, 76

Apoteoză, II, 215

Arăbida, II, 134

Ardere, I, 265

Arhanghel spre vatră, I, 190

Arheologie, II, 44

Aripi de argint, II, 90
Asfințit, I, 147
Asfințit marin, I, 223
Atotștiutoarele, II, 105
Autoportret, I, 237

B

Balada fiului pierdut, II, 233
Bazin într-un parc, I, 219
Belșug, I, 218
Biblică, I, 158
Biografie, I, 133
Boală, I, 172
Boare atlantică, I, 226
Bocca-del-Rio, II, 47
Brîndușile, II, 229
Brumar, II, 169
București 1919, II, 129
Bunătate toamna, I, 105
Bunăvestire, I, 125
Bunăvestire pentru floarea mărului, I, 211

C

Calendar, II, 144
Cap aplecat, I, 148
Cariatide, II, 156
Catren, II, 138
Catren, II, 203
Catren, II, 214
Catrenele dragostei, II, 81

Catrenele fetei frumoase, II, 63
Caut nume, II, 77
Călugărul bătrîn îmi șoptește din prag, I, 101
Cărăbușul de aramă, II, 15
Către cititori, I, 91
Ceas, II, 196
Ceas de vară, II, 20
Ceasul care nu apune, II, 14
Ceramică, II, 100
Cerbul, II, 101
Cerbul cu stea în frunte, II, 33
Cerească atingere, I, 185
Cetate în noapte, II, 127
Cetăți, arhipelaguri, oceane, II, 131
Cetini negre, I, 270
Cetire din palmă, I, 164
Cimitirul roman, II, 235
Ciocîrlia, I, 216
Cîinele din Pompei, I, 273
Cîntare vîntului, II, 66
Cîntăreți bolnavi, I, 176
Cîntec în doi, II, 164
Cîntec înainte de-a adormi, II, 126
Cîntec în noapte, II, 174
Cîntec pentru anul 2000, I, 271
Cîntec sub stele, II, 136
Cîntecul așteptării, II, 183
Cîntecul bradului, I, 220
Cîntecul brumelor, urmelor, II, 50
Cîntecul călătorului în toamnă, II, 198

Cîntecul focului, II, 84
 Cîntecul obîrşiei, II, 218
 Cîntecul somnului, II, 123
 Cîntecul spicelor, II, 39
 Cîntecul vîrstelor, II, 97
 Coasta soarelui, I, 229
 Colindă, I, 194
 Columna lui Memnon, II, 151
 Corbul, I, 208
 Corn de vînătoare, II, 188
 Creaturi de vară, II, 38
 Cresc amintirile, I, 26
 Cuib de rîndunică, II, 186
 Cu înc-o bucurie..., II, 29
 Cuvinte către fata necunoscută din poartă, I, 262
 Cuvîntul din urmă, I, 127

D

Dacă m-aş pierde, II, 149
 Dar munţii — unde-s ?, I, 19
 Daţi-mi un trup voi munţilor, I, 65
 De mină cu marele orb, I, 112
 De profundis, II, 240
 De rerum natura, II, 141
 Descîntec, II, 61
 Destin, I, 222
 Din adînc, I, 193
 Din cer a venit un cîntec de lebădă, I, 106
 Din copilăria mea, I, 61
 Din părul tău, I, 11

Domnițele, I, 244
Don Quijote, II, 223
Dorul, I, 39
Dorul-dor, II, 98
Drum de toamnă, II, 25
Drumete, II, 88
Drum prin cimitir, II, 208
Drumul sfântului, I, 153
Drumuri, I, 151
Dumbrava Roșie, I, 264
Dumbravă africană, II, 216
După furtună, II, 192

E

Ecce tempus, II, 237
Echinocțiu, I, 141
Elegie, I, 149
Epilog, I, 130
Epitaf, I, 272
Epitaf pentru Euridike, II, 49
Ermetism, II, 162
Estampă, II, 73
Estoril, I, 224
Eu nu strivesc corola de minuni a lumii, I, 3
Eva, I, 27

F

Fetița mea își vede țara, I, 238
Fiorul, I, 20
Fîca pămîntului joacă, I, 115

Fiu al faptei nu sunt, I, 123
Fintinile, II, 114
Floare de viță, II, 26
Flori de mac, I, 67
Focuri de primăvară, II, 13
Frumoase mâini, I, 16
Frumsețea, II, 175
Fum căzut, I, 136

G

Chimpai, I, 31
Giordano Bruno cîntă balada permanenței, II, 211
Cîndurile unui mort, I, 58
Glas de seară, II, 142
Glas în paradis, II, 55
Gorunul, I, 8
Greerușa, II, 207

H

Hafis (Versuri scrise pe frunze uscate de vie, I), I, 72
Haiducul, I, 197
Heraclit lîngă lac, I, 103
Hotar, I, 181

I

Iarbă, II, 17
Iezerul, I, 209
Inima, I, 32
Inima pădurii, II, 31

Inscripție acoperită de mușchi, II, 153

Inscripție pe-o casă nouă, II, 143

Insomnii, II, 120

Ioan se sfîșie-n pustie, I, 163

Iubire, II, 52

Izvorul, II, 135

Izvorul nopții, I, 30

I

Încă odată !, II, 103

Încheiere, I, 167

Încîntare, I, 243

Îndemn de poveste, I, 250

În fața unei statui a Sfîntului Gheorghe, II, 154

Înfrigurare, I, 51

În amintirea țăranului zugrav, I, 97

În jocul întoarcerii, I, 144

În jocul vîrstelor, II, 227

În lan, I, 60

În lumea lui Heraclit, II, 99

În marea trecere, I, 94

În munți, I, 142

În preajma strămoșilor, I, 207

În timp, II, 195

Întîia duminică, II, 228

Întîlniri, II, 54

Întoarcere, I, 230

Întrebare și răspuns, II, 180

Întrebări către o stea, I, 186

Înțelepciune de grădină, II, 232
Înviere, II, 190
Înviere de toate zilele, I, 102

J

Judecată în Cîmpul Frumoasei, II, 213

L

Lacrimile, I, 17
La cumpăna apelor, I, 191
La curtea-nsinguratului, II, 221
La curțile dorului, I, 201
La mare, I, 12
La mînăstire, I, 63
Lăcaș, II, 187
Leagănul, I, 56
Legendă, I, 37
Legenda noastră, II, 104
Liniște, I, 14
Liniște între lucruri bătrîne, I, 100
Lîngă cetate, I, 206
Lîngă un fluture, II, 176
Lîngă vatră, II, 230
Lucrătorul, I, 119
Lucruri suntem, II, 206
Lumina, I, 4
Lumină din lumină, I, 196
Lumina de ieri, I, 173
Lumina raiului, I, 22

M

- Madrigal, II, 96
Martie, I, 25
Măgărușul, II, 200
M-am oprit lângă tine, II, 70
Melancolie, I, 43
Mi-aștept amurgul, I, 18
Mică odă unei fete, II, 74
Mînzul, I, 252
Mirabila sămîntă, II, 9
Misticul (Versuri scrise pe frunze uscate de vie,
IV), I, 73
Moara, II, 210
Moartea lui Pan, I, 74
Monolog, I, 235
Mugurii, I, 10
Munte vrăjit, I, 178
Munți și nori, II, 30

N

- Naștere, I, 139
Noapte, I, 36
Noapte ecstatică, I, 150
Noapte de mai, II, 22
Noapte la mare, II, 121
Noemvrie, I, 268
Noi cîntăreții leproși, I, 109
Noi și pămîntul, I, 13
Nu crede tu vîntului, II, 72
Nu-mi presimți ?, I, 21

O

- Oaspeți nepoftiți, I, 213
- Odă către Runa, II, 185
- Odă simplisimei flori, II, 161
- Oedip în fața Sfinxului, II, 150
- Oglinda din adânc, II, 168
- Olarii, I, 259
- Oraș în noapte, II, 40
- Oraș vechi, I, 143
- Orînduire, II, 166
- Orizont pierdut, II, 239
- O toamnă va veni, I, 44

P

- Pan. I, 49
- Pan către nimfă (Moartea lui Pan, I), I, 74
- Pan cîntă (Moartea lui Pan, IV), I, 76
- Paradis în destrămare, I, 137
- Pasărea sfîntă, I, 139
- Pax magna, I, 41
- Păianjenul (Moartea lui Pan, V), I, 77
- Pămîntul, I, 7
- Părinții, II, 139
- Păian pentru o tinăără, II, 94
- Pe ape, I, 121
- Pe multe drumuri, I, 267
- Pe munte, II, 238
- Peisaj transcendent, I, 145
- Peisaj trecut, I, 156
- Pelerinii, II, 224

Perspectivă, I, 152
Plajă, I, 179
Pleiadă, I, 242
Pluguri, I, 96
Pod peste Mureș, II, 193
Poetul, I, 246
Poetii, II, 220
Poezia, II, 137
Portret, II, 92
Porumbă, II, 102
Poveri, II, 204
Poveste, II, 178
Prezență, II, 69
Prier, II, 12
Primăvară, I, 38
Primăvară, II, 108
Prin toate erele, II, 177
Printre lacurile de munte, II, 32
Psalm, I, 92
Psalmistul (Versuri scrise pe frunze uscate de vie,
II), I, 72
Pustnicul, I, 79

R

Răboj, II, 163
Răsărit magic, I, 249
Răsunet în noapte, II, 34
Risipei se dedă florarul, II, 86
Romanul furtunii, II, 75
Rune, I, 187

S

- Sat uatal, I, 171
 Satul minunilor, I, 217
 Sălci plîngătoare, II, 157
 Schimbarea zodiei, I, 240
 Scoica, I, 23
 Scoici, II, 183
 Scrisoare, I, 110
 Scutul, II, 184
 Seară mediteraneană, I, 180
 Semnal de toamnă, I, 174
 Semne, I, 128
 Septembrie, I, 175
 Sfîntul Gheorghe bătrîn, I, 258
 Sfîrșit de an, II, 107
 Soare iberic, II, 132
 Solstițiul grădinilor, II, 116
 Somn, I, 135
 Sonata lunii, II, 91
 Spune-o-ncet, a-o spune tare, II, 60
 Stalactita, I, 34
 Stă în codru fără slavă, I, 192
 Stelelor, I, 45
 Stihuatorul, II, 113
 Strigăt în pustie, I, 70
 Strofe de-a lungul anilor, II, 58
 Subt scutul amurgului, II, 165
 Sud, I, 261
 Suflete, prund de păcate, II, 148
 Sufletul s-apleacă soartei, II, 231

Sufletul satului, I, 108
Suprema ardere, II, 219
Sus, I, 35

Ș

Șovăirile roiului, I, 260

T

Taina inițiatului, I, 111
Tămâie și fulgi, I, 69
Tăgăduiri, I, 165
Tilcuri, II, 140
Toamnă de cristal, II, 201
Toate drumurile duc, II, 205
Trei fețe, I, 24
Trenul morților, I, 184
Trezire, I, 210
Tristețe metafizică, I, 160
Tusculum, II, 42

Ț

Țară, I, 198

U

Ulciorul, II, 147
Ulise, II, 124
Umblăm pe câmp fără popas, II, 173
Umbra (Moartea lui Pan, III), I, 75
Umbra Evei, II, 159
Un om s-apleacă peste margine, I, 99
Unde un cântec este, II, 217
Unicornul și oceanul, I, 228
Ursul cu crin, I, 195

V

- Vară, I, 55
Vară de noiembrie, II, 37
Vară în jurul cetății, II, 118
Vară lângă riu, II, 79
Văzduhul semințe mișca, II, 23
Veac, I, 162
Veghe, I, 266
Vei plînge mult ori vei zîmbi ?, I, 40
Veniiți după mine tovarăși !, I, 53
Versuri scrise pe frunze uscate de vie, I, 72
Veste, I, 254
Vestea cea bună, II, 152
Veșnicul, I, 29
Viori aprinse, femeile, II, 71
Visătorul, I, 28
Viziune geologică, I, 256
Vinzătorul de greeri, I, 227
Vraja și blestem, I, 182
Vreau să joc !, I, 6

Z

- Zboruri uitate, II, 222
Zeul așteaptă (Moartea lui Pan, II), I, 75
Zi de septembrie, II, 27
Ziua a șaptea, II, 225
Zodia Cumpenei, II, 181

1917, I, 221
9 Mai 1895, I, 236

Cuprins

POEZII — 1962

MIRABILA SĂMINȚĂ

Mirabila sămînță	9
Prier	12
Focuri de primăvară	13
Ceasul care nu apune	14
Cărăbușul de aramă	15
Iarbă	17
Ceas de vară	20
Noapte de mai	22
Văzduhul seminte mișca	23
Drum de toamnă	25
Floare de viță	26
✓ Zi de septembrie	27
✓ Cu înc-o bucurie...	29
Munți și nori	30
Inima pădurii	31
✓ Printre lacurile de munte	32
Cerbul cu stea în frunte	33
Răsunet în noapte	34

VARĂ DE NOIEMBRIE

Vară de noiembrie	37
Creaturi de vară	38
Cîntecul spicelor	39
Oraș în noapte	40
Tusculum	42
Arheologie	44
Bocca-del-Rio	47
Epitaf pentru Euridike	49
Cîntecul brumelor, urmelor	50
✧ Iubire	52
✧ Întîlniri	54
Glas în paradis	55
Andante	56
Strofe de-a lungul anilor	58
Spune-o-ncet, n-o spune tare	60
Descîntec	61
Catrenele fetei frumoase	63
✧ Cîntare vîntului	66
A fost cîndva pămîntul străveziu	67
✧ Alean și 'amintiri ce torc	68
Prezență	69
M-am oprit lîngă tine	70
Viori aprinse, femeile	71
Nu crede tu vîntului	72
Estampă	73
Mică odă unei fete	74
Romanul furtunii	75
Anotimpuri	76
Caut nume	77

Vară lângă râu	79
Catrenele dragostei	81
Cîntețul focului	84
Risipei se dedă florarul	86
Drumeție	88
Amintire	89
Ârpi de argint	90
Sonata luni	91
Portret	92
Păan pentru o tinăără	94
Madrigal	96
Cîntecul vîrstelor	97
Dorul-dor	98
În lumea lui Heraclit	99
Ceramică	100
Cerbul	101
Perumbă	102
Încă odată !	103
Legenda noastră	104
Atotștiutoarele	105
An de răscruce	106
Sfîrșit de an	107
Primăvară	108

STIHUITORUL

Stihuitorul	113
Fintînile	114
Solstițiul grădinilor	116
Vară în jurul cetății	118
Insomnii	120

Noapte la mare	121
Cintecul somnului	123
Ulise	124
Cînteo înainte de-a adormi	126
Cetate în noapte	127
București 1919	129
Cetăți, arhipelaguri, oceane	131
Soare iberic	132
Scoici	133
Aràbida	134
Izvorul	135
Cîtec sub stele	136
Poezia	137
Catren	138
Părinții	139
Tîlcuri	140
De rerum natura	141
Glas do seară	142
Inscripție pe-o casă nouă	143
Calendar	144

ALTE POEZII

Ulciorul	147
Suflete, prund de păcate	148
Dacă m-aș pierde	149
Oedip în fața Sfinxului	150
Columna lui Memnon	151
Vestea cea bună	152
Inscripție acoperită de mușchi	153
În fața unei statui a Sfîntului Gheorghe	154

Cariatide	156
Sălcii plingătoare	157
Umbra Evei	159
Odă simplisimei flori	161
Ermetism	162
Răboj	163
Cîntec în doi	164
Subt scutul amurgului	165
Orînduire	166
Oglinda din adînc	168
Brumar	169
Alcan	171
Umblăm pe cîmp fără popas	173
Cîntec în noapte	174
Frumscăea	175
Lîngă un fluture	176
Prin toate erele	177
Poveste	178
Întrebare și răspuns	180
Zodia Cumpenei	181
Cîntecul aşteptării	183
Scutul	184
Odă către Runa	185
Cuib de rîndunică	186
Lăcaş	187
Corn de vînătoare	188
Înviere	190
După furtună	192
Pod peste Mureş	193
În timp	195

Ceas	198
Cîntecul călătorului în toamnă	198
Măgăruşul	200
Toamnă de cristal	201
Catren	203
Poveri	204
Toate drumurile duc	205
Lucruri suntem	206
Greeruşa	207
Drum prin cimitir	208
Anii vieţii	209
Moara	210
Giordano Bruno cîntă balada permanentei	211
Judecată în Cîmpul Frumoasei	213
Catren	214
Apoteoză	215
Dumbravă africană	216
Unde un cîntec este	217
Cîntecul obîrşiei	218
Suprema ardere	219
Poeţii	220
La curtea-nsinguratului	221
Zboruri uitate	222
Don Quijote Pelerinii	223
Pelerinii	224
Ziua a şaptea	225
În jocul vîrstelor	227
Întîia duminică	228
Brînduşile	229
Lîngă vatră	230

Sufletul s-apeacă soartei	231
Înțelepciune de grădină	232
Balada fiului pierdut	233
Cimitirul roman	235
Ecce tempus	237
Pe munte	238
Orizont pierdut	239
De profundis	240
<i>Indice alfabetic (după titlu)</i>	241

Redactor responsabil : NICOLAE TEICĂ
Tehnoredactor : TRAIAN ARGETOIANU

*Dat la cules 15.01.1968. Bun de tipar 27.03.1968.
Apărut 1968. Tiraaj 105 175 ex. Broșate 100 575 ex.
Legate 1/1 4660 ex. Hîrtie ziar de 50 g/m². Formată
700×920/32. Coli ed. 5,04. Coli tipar 3,25. A.
nr. 20 399/1967. C.Z. pentru bibliotecile mari și
mici 859—1.*

Tiparul executat sub comanda nr. 80 064 la
Combinatul Poligrafic „Casa Scintei”, Piața
Scintei nr. 1, București — Republica Socialistă
România.

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2025

